

RAPORT Z RYNKU

Ceny uprawnień EUA

Lipiec br. przyniósł długo oczekiwane wybiecie się cen z obszaru konsolidacji 78-81 EUR do poziomów ok. 86 EUR. W ten sposób rynek zareagował na najważniejsze wydarzenie tego miesiąca jakim była publikacja propozycji KE dotycząca reformy EU ETS. Wzrosty te jednak miały krótkotrwały charakter, ponieważ ceny uprawnień ponownie wróciły do poziomu ok. 80 EUR. Na ceny uprawnień EUA w lipcu br., oprócz publikacji propozycji KE, mogło wpłynąć kilka innych czynników, tj. m.in. zmniejszenie wolumenów aukcyjnych w związku z zakończeniem sprzedaży uprawnień w ramach funduszu RRF oraz wciąż napięta sytuacja geopolityczna na Bliskim Wschodzie.

Czynniki PRO-WZROSTOWE:

- Propozycja KE w sprawie reformy systemu EU ETS.
- Zakończenie sprzedaży uprawnień w ramach funduszu RRF i konieczność obniżenia wolumenów aukcyjnych w okresie do sierpnia br. (osiągnięto docelowe finansowanie funduszu – 20 mld EUR).
- Rosnące ceny energii, wynikające z fali upałów w Europie oraz niższa produkcja energii z francuskich elektrowni jądrowych.

Czynniki PRO-SPADKOWE:

- Realizacja zysków przez uczestników rynku, po wcześniejszych mocnych wzrostach cen.
- Niepewność geopolityczna dotycząca sytuacji na Bliskim Wschodzie.

Ceny uprawnień EUA na rynku wtórnym (spot) ICE/EEX nieznacznie wzrosły na przestrzeni czerwca i lipca 2026 r. z 79,14 do 80,40 EUR. Średnia ważona cena uprawnień EUA z 22 dni handlowych lipca 2026 r. wyniosła 80,36 EUR. Łączny wolumen obrotów na rynku wtórnym ICE i EEX wyniósł ok. 45,2 mln uprawnień. Wskaźnik zmienności cen, mierzony odchyleniem standardowym, wyniósł 2,36%, a różnica między najwyższą a najniższą ceną w czerwcu sięgnęła 7,56 EUR.

Tabela 1. Notowania cen uprawnień EUA na rynku kasowym (spot – ICE i EEX) oraz terminowym („ICE EUA Futures Dec” dla lat 2026-2032) w dniach od 30 czerwca do 31 lipca 2026 r.

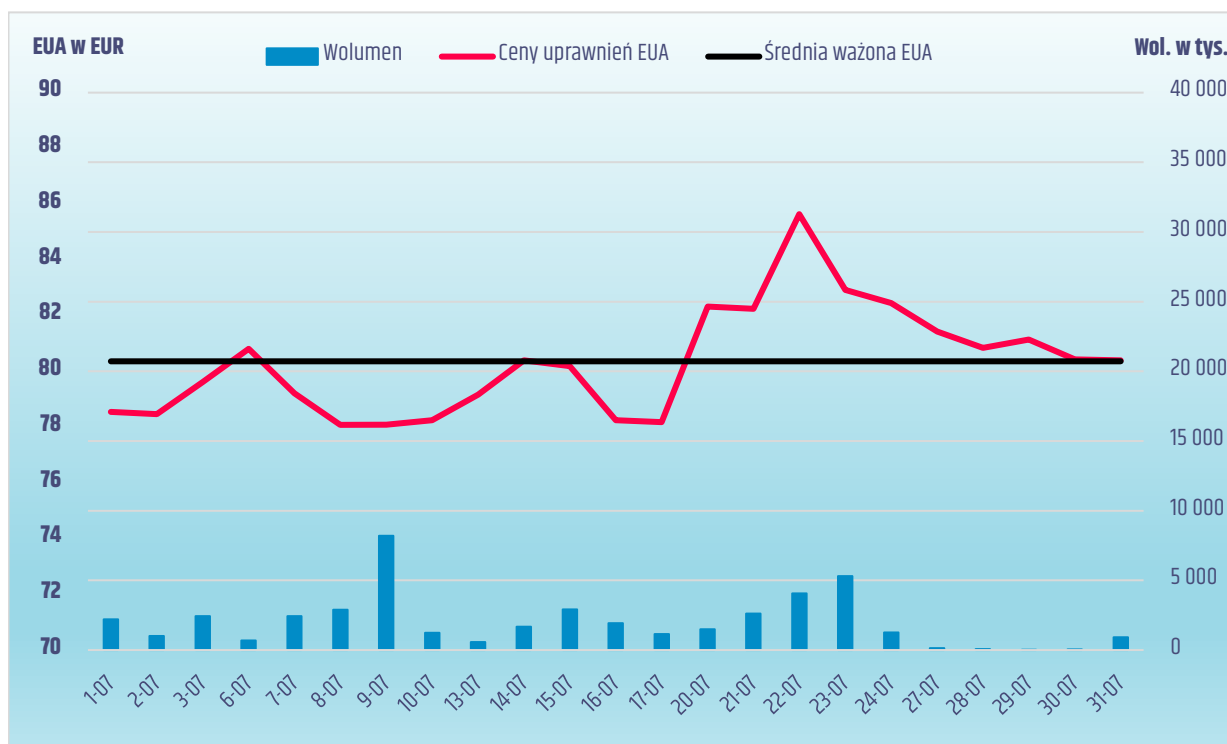
Ceny uprawnień EUA (w EUR)								
Data	Spot	Dec26	Dec27	Dec28	Dec29	Dec30	Dec31	Dec32
31.lip.26	80,40	81,26	84,18	87,25	90,55	94,10	97,65	101,65
30.cze.26	79,14	80,16	82,76	85,42	88,25	91,45	94,90	98,35
Zmiana	1,59%	1,37%	1,72%	2,14%	2,61%	2,90%	2,90%	3,36%

Źródło: opracowanie własne KOBIZE na podstawie www.barchart.com

W numerze:

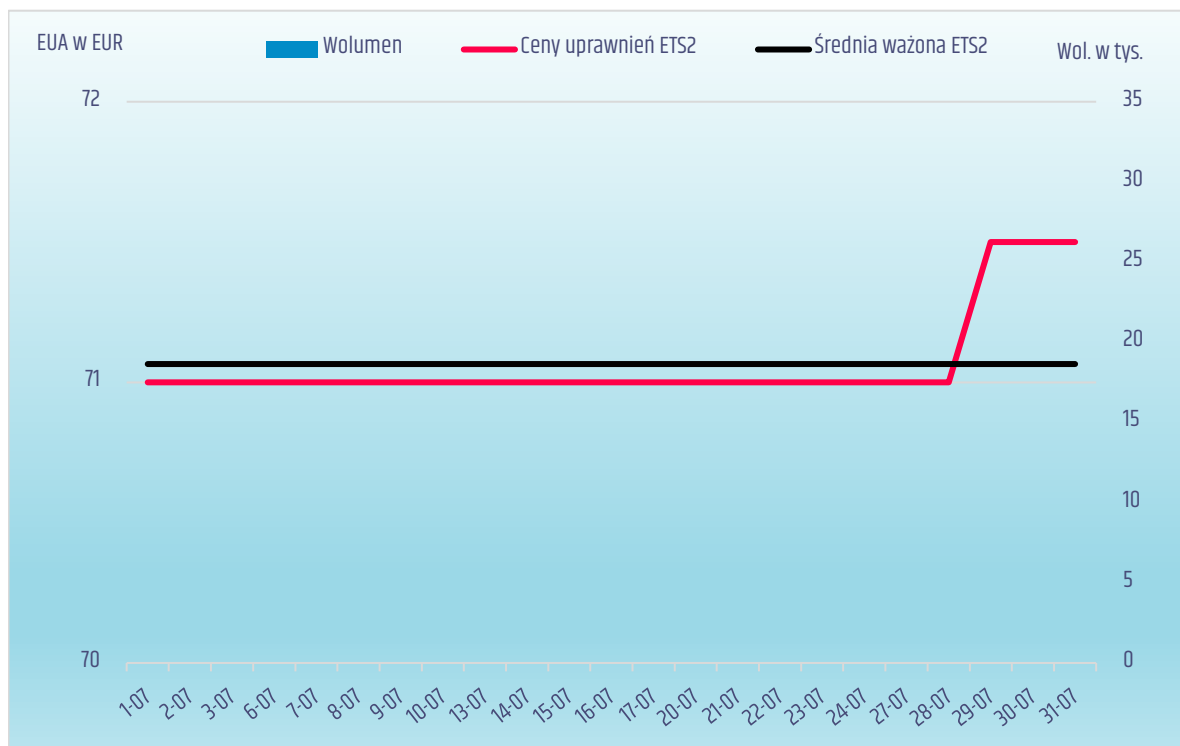
- ▶ Analiza kształtowania się cen uprawnień EUA na rynku wtórnym w lipcu 2026 r.
- ▶ Najważniejsze wydarzenia związane z funkcjonowaniem EU ETS w lipcu 2026 r.
- ▶ Kształtowanie się cen uprawnień EUA na rynku pierwotnym
- ▶ Reforma EU ETS: analiza najważniejszych elementów propozycji KE z 17 lipca br.
- ▶ Aktualizacja kalendarza aukcji na 2026 r. oraz publikacja nowego na 2027 r.
- ▶ Nowy Plan Działania na rzecz Elektryfikacji UE
- ▶ Raport IEA: *Global Hydrogen Review 2026* - polski kontekst rozwoju bezemisyjnego wodoru
- ▶ Uruchomienie procesu uznawania systemów certyfikacji CRCF
- ▶ Najważniejsze informacje z globalnych systemów ETS oraz pozostałych inicjatyw redukcji emisji CO₂
- ▶ Pozostałe informacje
- ▶ Kalendarium najważniejszych wydarzeń w sierpniu 2026 r.

Wykres 1. Notowania dziennych cen zamknięcia uprawnień EUA oraz poziom wolumenu na rynku spot giełd EEX oraz ICE w lipcu 2026 r. [w EUR]

Źródło: Opracowanie własne KOBiZE na podstawie danych z giełd EEX oraz ICE

Wykres 2. Notowania dziennych cen zamknięcia kontraktów terminowych futures na uprawnienia w ETS2 na 2028 r. w lipcu 2026 r. * [w EUR]

* W lipcu br. nie odnotowano żadnego obrotu. W związku z powyższym cenę ETS2 ustalono w określony sposób - giełdy mają obowiązek ustalania cen i stosują do tego własne algorytmy cenowe oparte na np. kursach referencyjnych, „wiszących” ofertach kupna/sprzedaży, ostatnich transakcjach sprzedaży itp.

Źródło: Opracowanie własne KOBiZE na podstawie danych giełdy ICE

Analiza kształtowania się cen uprawnień na rynku wtórnym w lipcu 2026 r.

Pierwsza połowa lipca 2026 r. upłynęła pod znakiem stabilizacji cen uprawnień EUA. W okresie od 1 do 17 lipca br. notowania EUA kształtowały się w stosunkowo wąskim przedziale ok. 78-81 EUR pozostając w trendzie bocznym. Na rynku najprawdopodobniej panowała duża niepewność związana z oczekiwaną publikacją propozycji reformy EU ETS przez KE. Mogło to w jakimś stopniu skłonić uczestników rynku do biernej, wyczekującej postawy i ograniczyć ich aktywność rynkową. Dodatkowo ceny pozostawały pod wpływem zmiennych nastrojów na rynkach energii, wywołanych eskalacją napięć na Bliskim Wschodzie oraz falą upałów w Europie i niższej produkcji energii z francuskich elektrowni jądrowych. Z jednej strony wsparciem dla cen uprawnień mogło być zakończenie programu sprzedaży dodatkowych uprawnień w ramach funduszu RRF (osiągnięto 20 mld EUR finansowania), co oznaczało zmniejszenie wolumenów i zmianę kalendarza aukcji w okresie do końca sierpnia br. Z drugiej jednak strony informacje dotyczące planowanej reformy EU ETS, wskazujące na możliwość zwiększenia podaży uprawnień w kolejnych latach, ograniczały potencjał do wzrostów cen.

Pewien przełom na rynku nastąpił w drugiej połowie miesiąca, po publikacji w dniu 17 lipca br. propozycji KE dotyczącej reformy EU

ETS. Rynek przyjął tę propozycję pro-wzrostowo, czego efektem były wzrosty cen uprawnień w okresie od 20 do 22 lipca br. Co istotne z punktu widzenia analizy technicznej - ceny uprawnień wyszły dynamicznie z obszaru konsolidacji, notując wzrosty do poziomu ok. 86 EUR. Uczestnicy rynku uznali najprawdopodobniej, że pomimo planowanych zmian w kluczowych obszarach systemu takich jak m.in. limit emisji (cap), rezerwa MSR czy zaproponowane przez KE mechanizmy elastyczności (jednostki offsetowe, Investment Booster, wydłużenie przydziału bezpłatnych uprawnień), KE nie ma zamiaru zmieniać swojej ambitnej polityki klimatycznej, a w systemie wciąż ograniczona będzie dostępność uprawnień.

Dynamiczny ruch wzrostowy cen uprawnień okazał się jednak zjawiskiem krótkotrwałym. W ostatniej dekadzie lipca ceny uprawnień znów powróciły do obszaru konsolidacji i spadły do ok. 80 EUR. Powyższa korekta mogła być efektem realizacji zysków przez uczestników rynku po wcześniejszym, blisko 10% wzroście notowań. Presję spadkową mogła dodatkowo wzmacniać sezonowo niższa aktywność uczestników rynku, związana z okresem wakacyjnym, oraz utrzymująca się niepewność geopolityczna dotycząca sytuacji na Bliskim Wschodzie.

Tabela 2. Statystyka notowań uprawnień do emisji na rynku spot w lipcu 2026 r.

Uprawnienia EUA w EUR	Średnia ważona	Średnia arytmetyczna	Minimum cenowe	Maksimum cenowe	Zakres zmian cen	Współczynnik Zmienności
Czerwiec'26	80,36	80,31	78,08	85,64	7,56	2,36%

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych ICE i EEX

Tabela 3. Zmiany cen uprawnień w poszczególnych miesiącach w IV okresie rozliczeniowym EU ETS, tj. w okresie od 2021 r. wg danych z rynku wtórnego spot (tzw. sezonowość)

	Sty	Lut	Mar	Kwi	Maj	Cze	Lip	Sie	Wrz	Paź	Lis	Gru
Średnia	2,02%	-4,74%	1,69%	5,32%	3,76%	2,58%	-1,72%	3,55%	-4,36%	3,02%	7,38%	3,47%
2026	-6,70%	-13,33%	3,06%	2,04%	9,57%	-0,36%	1,59%					
2025	15,28%	-15,15%	-3,95%	-1,68%	6,01%	-1,86%	5,53%	0,69%	3,99%	3,93%	6,22%	2,48%
2024	-19,79%	-12,59%	10,75%	11,29%	8,43%	-8,63%	3,04%	1,92%	-6,36%	-1,18%	6,26%	3,91%
2023	11,23%	7,28%	-7,42%	-4,64%	-6,93%	10,06%	-2,31%	-0,58%	-4,52%	-2,78%	-10,05%	9,28%
2022	11,06%	-7,87%	-6,33%	10,12%	-0,40%	7,28%	-12,88%	1,73%	-16,50%	19,98%	6,11%	-4,46%
2021	1,06%	13,20%	14,04%	14,81%	5,91%	8,98%	-5,32%	13,98%	1,59%	-4,83%	28,39%	6,12%
Dodatknie	4/6	2/6	3/6	4/6	4/6	3/6	3/6	4/5	2/5	2/5	4/5	4/5
%	66,6%	40%	60%	80%	60%	60%	40%	80%	40%	40%	80%	80%

Źródło: Opracowanie własne KOBIZE na podstawie cen uprawnień do emisji z rynku spot giełd EEX, ICE

Najważniejsze wydarzenia związane z systemem EU ETS w lipcu 2026 r.

- KE poinformowała w komunikacie o uruchomieniu przez Europejski Bank Inwestycyjny 2,32 mld EUR z Funduszu Modernizacyjnego (FM) na realizację 51 projektów energetycznych w 11 państwach czł. UE. Łączna wartość wsparcia przyznanego z FM od stycznia 2021 r. wzrosła tym samym do 23,2 mld EUR. Fundusz Modernizacyjny jest finansowany z przychodów ze sprzedaży uprawnień EUA i wspiera transformację energetyczną 13 państw czł. UE o niższym poziomie dochodu. W ramach tego naboru środki finansowe otrzymały: Czechy (516,8 mln EUR), Estonia (44,8 mln EUR), Grecja (233,9 mln EUR), Chorwacja (109 mln EUR), Łotwa (40 mln EUR), Litwa (169 mln EUR), Węgry (552,3 mln EUR), Polska (180 mln EUR), Portugalia (81,4 mln EUR), Rumunia (636,9 mln EUR) oraz Słowenia (20,2 mln EUR). Środki te zostaną przeznaczone na modernizację systemów energetycznych, poprawę efektywności energetycznej oraz ograniczenie emisji gazów cieplarnianych w sektorach energetyki, przemysłu i transportu. Inwestycje obejmują m.in. rozwój OZE, magazynów energii, modernizację sieci elektroenergetycznych oraz zwiększanie efektywności energetycznej¹. Kolejny termin składania wniosków o wsparcie z FM upływa dnia 11 sierpnia 2026 r. (projekty niepriorytetowe) oraz 8 września 2026 r. (projekty priorytetowe).² **(2 lipca)**
- Komisja ENVI³ w Parlamencie Europejskim (PE) rozpatrzyła projekt sprawozdania w sprawie zmiany wprowadzonej przez KE do decyzji MSR. Wniosek KE, przedstawiony w dniu 1 kwietnia 2026 r., ma na celu zakończenie unieważniania uprawnień w rezerwie MSR powyżej progu 400 mln uprawnień EUA (w ramach tzw. *MSR invalidation mechanism*). Celem tej operacji jest zwiększenie dostępności uprawnień jako bufora do ewentualnych

interwencji rynkowych w przyszłości. W swoim projekcie sprawozdawca nie wprowadził zmian do wniosku KE. Dokument miał na celu zainicjowanie dyskusji i umożliwienie posłom zgłaszania poprawek oraz uniknięcie tworzenia stanowiska przed ogłoszeniem przez KE projektu szerszej reformy systemu ETS, która została przedstawiona przez KE w dniu 17 lipca 2026 r.⁴ **(6 lipca)**

- Komisja ENVI w PE przyjęła stanowisko w sprawie zmian w mechanizmie podatku granicznego CBAM⁵ (ang. *Carbon Border Adjustment Mechanism*). Za przyjęciem wspólnego stanowiska opowiedziało się 56 europosłów, 11 było przeciw, a 12 wstrzymało się od głosu. Europosłowie poparli rozszerzenie zakresu CBAM poza materiały podstawowe na szeroką grupę produktów przetworzonych (ang. *downstream*), obejmującą m.in. gotowe wyroby ze stali i aluminium, takie jak elementy złączne, druty, sprężyny czy artykuły gospodarstwa domowego. Jednocześnie zaproponowano nowe zasady dotyczące sprzedaży internetowej, które mają wyeliminować lukę umożliwiającą obchodzenie CBAM przy imporcie dokonywanym za pośrednictwem platform e-commerce. Stanowisko komisji przewiduje również zwolnienie z obowiązków CBAM dla przepływów energii elektrycznej z państw spoza UE wykorzystywanych przez operatorów systemów elektroenergetycznych do zapewnienia stabilności sieci. W zakresie przepisów przeciwdziałających obchodzeniu mechanizmu doprecyzowano definicję „nieznaczej modyfikacji” towarów, rozszerzając ją także na ich nieznaczne przetwarzanie. Jednocześnie ograniczono zakres tych regulacji wyłącznie do działań podejmowanych w celu obejścia przepisów CBAM, wyłączając z nich standardowe decyzje biznesowe służące optymalizacji kosztów

¹ W Polsce środki z Funduszu Modernizacyjnego zostaną wykorzystane na działania w następujących obszarach: magazynowanie energii cieplnej w systemach ciepłowniczych oraz poprawę efektywności energetycznej budynków wielorodzinnych na obszarach wiejskich.

² https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ip_26_1501

³ Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (ENVI)

⁴ <https://www.europarl.europa.eu/committees/en/consideration-of-a-draft-report-on-the-m/product-details/20260706CAN79227>

⁵ <https://www.prawo.pl/podatki/cbam-bedzie-szerszy-unia-chce-objac-mechanizmem-takze-gotowe-wyroby-ze-stali-i-aluminium,1548318.html>

działalności. Dodatkowo KE miałyby uzyskać możliwość stosowania wartości domyślnych właściwych dla rzeczywistego kraju pochodzenia towarów w przypadku stwierdzenia obchodzenia przepisów. Z projektu usunięto natomiast proponowany przez KE mechanizm ochronny umożliwiający czasowe wyłączanie towarów z zakresu CBAM w przypadku gwałtownych zmian cen. W jego miejsce zaproponowano rozwiązanie pozwalające na czasowe przekierowanie dochodów z CBAM do sektorów najbardziej dotkniętych skutkami takich zmian. Ponadto europosłowie proponują uproszczenie obowiązków sprawozdawczych dla najstabilniej rozwiniętych państw oraz ustanowienie ram pomocy technicznej. Komisja ENVI przyjęła, także stanowisko w sprawie utworzenia Tymczasowego Funduszu Dekarbonizacji, który miałby wspierać unijne przedsiębiorstwa konkurujące na rynkach eksportowych (59 głosami za, 16 przeciw, i 6 wstrzymało się od głosu). Fundusz miałby działać w latach 2027-2029 i obejmować również producentów nawozów oraz przedsiębiorstwa wykorzystujące nawozy w swojej działalności (propozycja dodana przez ENVI). Tymczasowy Fundusz Dekarbonizacyjny ma na celu wsparcie niektórych towarów produkowanych w UE, które są narażone na ryzyko ucieczki emisji. Wsparcie finansowe dla beneficjentów funduszu byłoby uzależnione od wykazania podjęcia przez nich działań dekarbonizacyjnych. Fundusz byłby finansowany ze składek państw czł. UE w wysokości 25% dochodów ze sprzedaży certyfikatów CBAM w latach 2026-2027. Wsparcie z funduszu miałyby być dostępne dla wszystkich przedsiębiorstw wykorzystujących towary objęte CBAM, jako nakłady w swojej produkcji. Niewykorzystane dochody z funduszu mogłyby natomiast zostać przeznaczone na zobowiązania UE w zakresie międzynarodowego finansowania działań klimatycznych wynikające z Porozumienia Paryskiego (zamiast – jak proponowała KE – trafiać z powrotem do państw czł.). Do propozycji projektu w ramach Komisji ENVI

zgłoszono łącznie 679 poprawek. Głosowaniu poddano 10 poprawek kompromisowych. Parlament Europejski ma przyjąć mandat do negocjacji z państwami czł. UE podczas wrześniowej sesji plenarnej PE⁶. **(6 lipca)**

- Komisja ENVI w PE głosowała nad wstępnym porozumieniem osiągniętym 10 czerwca 2026 r. w ramach jedyńskich nieformalnych negocjacji trójstronnych dotyczących ukierunkowanej zmiany decyzji w sprawie rezerwy MSR dla systemu ETS2. Celem porozumienia jest zapewnienie sprawnego uruchomienia ETS2 w 2028 r. poprzez wzmocnienie mechanizmu rezerwy MSR. Zmieniona decyzja przewiduje możliwość pozostawienia wszystkich uprawnień w rezerwie po 2030 r., tak aby mogły zostać uwolnione w przyszłości w przypadku nadmiernego wzrostu cen uprawnień ETS2. Ostateczny tekst porozumienia zawiera również przepisy dotyczące wykorzystania przez państwa czł. przychodów z aukcji uprawnień w ramach ETS2. Środki te mają być przeznaczone na cele związane z klimatem i transformacją energetyczną, a także na działania ograniczające społeczne skutki funkcjonowania ETS2, w tym na finansowanie Społecznych Planów Klimatycznych. Ponadto doprecyzowano obowiązki KE w zakresie sprawozdawczości. Komisja będzie również zobowiązana do przeprowadzenia oceny funkcjonowania systemu ETS2 oraz adekwatności środków służących ochronie gospodarstw domowych znajdujących się w trudnej sytuacji przed skutkami wdrożenia nowego systemu.^{7,8} **(6 lipca)**
- KE przyjęła trzy metodyki certyfikacji rolnictwa węglowego na podstawie rozporządzenia w sprawie pochłaniania CO₂ oraz rolnictwa węglowego (ang. *Carbon Removals and Carbon Farming Regulation, CRCA*). Ustanowienie jasnych zasad technicznych ma zapewnić spójne, wiarygodne i przejrzyste podejście do certyfikacji działań w zakresie rolnictwa węglowego w całej UE. Akt delegowany obejmuje trzy rodzaje działań w zakresie rolnictwa węglowego:

⁶<https://www.europarl.europa.eu/committees/en/vote-on-the-report-establishing-the-temp/product-details/20260706CAN79226>

⁷<https://www.europarl.europa.eu/committees/en/vote-on-the-outcome-of-negotiations-on-product-details/20260706CAN79224>

⁸<https://www.europarl.europa.eu/news/en/press-room/20260629IPR46212/meps-strengthen-the-eu-s-carbon-border-adjustment-mechanism-and-close-loopholes>

rolnictwo i agroleśnictwo, ponowne nawodnienie i odtwarzanie torfowisk, a także zalesianie. Nowe metodyki certyfikacji rolnictwa węglowego mają wspierać nie tylko pochłanianie CO₂ i ograniczanie emisji, ale także adaptację do zmiany klimatu, ochronę bioróżnorodności oraz bezpieczeństwo dostaw żywności i biomasy. System certyfikacji ma również umożliwić rolnikom, leśnikom i zarządcom gruntów uzyskiwanie dodatkowych dochodów za stosowanie zrównoważonych praktyk gospodarowania gruntami. Więcej na ten temat w dalszej części raportu.⁹

(10 lipca)

- KE poinformowała w [komunikacie](#) o aktualizacji kalendarza aukcji na 2026 r. w związku z zakończeniem sprzedaży uprawnień z drugiej transzy przeznaczonej na finansowanie programu na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności (ang. *Recovery and Resilience Facility, RRF*) po osiągnięciu docelowego poziomu przychodu w wysokości 20 mld EUR.

(13 lipca)

- KE przedstawiła projekt rewizji dyrektywy EU ETS, rozpoczynając prace nad kształtem systemu po 2030 r. Pakiet obejmuje m.in. propozycje zmian w dyrektywie wraz z oceną skutków, zmiany przepisów dotyczących monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji (MRV), aktualizację benchmarków dla ciepła i paliw oraz ocenę funkcjonowania Funduszu Innowacyjnego i Funduszu Modernizacyjnego. Celem rewizji jest dostosowanie EU ETS do realizacji unijnego celu redukcji emisji netto o 90% do 2040 r. względem poziomu z 1990 r. KE opublikowała również Plan Działania na rzecz elektryfikacji (ang. *Electrification Action Plan*), który ma na celu podwojenie wskaźnika elektryfikacji gospodarki UE z 23% (w 2024 r.) do 46% do 2040 r. Więcej na temat reformy EU ETS w dalszej części raportu¹⁰. **(17 lipca)**

- KE poinformowała w [komunikacie](#) o aktualizacji kalendarza aukcji na 2026 r. w związku z działaniem rezerwy MSR oraz publikacji nowego harmonogramu aukcji na 2027 r. Więcej w dalszej części raportu. **(30 lipca)**

⁹ https://climate.ec.europa.eu/news-other-reads/news/commission-adopts-certification-methodologies-carbon-farming-under-crcf-regulation-2026-07-10_en

¹⁰ https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ip_26_1596

Kształtowanie się cen uprawnień EUA na rynku pierwotnym

W lipcu 2026 r. w ramach rynku pierwotnego, przeprowadzono 20 aukcji uprawnień do emisji na platformie aukcyjnej giełdy EEX. Sprzedano łącznie ok. 39,8 mln uprawnień do emisji, po średniej ważonej cenie rozliczenia aukcji 80,19 EUR. Współczynnik popytu do podaży uprawnień w czerwcu br., tzw. *cover ratio*, biorąc pod uwagę wszystkie aukcje uprawnień EUA, wyniósł 1,56¹¹.

Sprzedaż polskich uprawnień EUA

W lipcu 2026 r. giełda EEX, w imieniu Polski, przeprowadziła dwie aukcje w ramach EU ETS, na których sprzedano 2,76 mln polskich uprawnień EUA po średniej cenie 81,57 EUR uzyskując przychód ok. 255 mln EUR. Aukcja polskich uprawnień wzbudziła umiarkowane zainteresowanie kupujących, a uczestniczyło w niej średnio 19 podmiotów. Natomiast zgłoszony wolumen ofert zakupu na polskiej aukcji wyniósł 4,6 mln, co przełożyło się na *cover ratio* na poziomie 1,67.

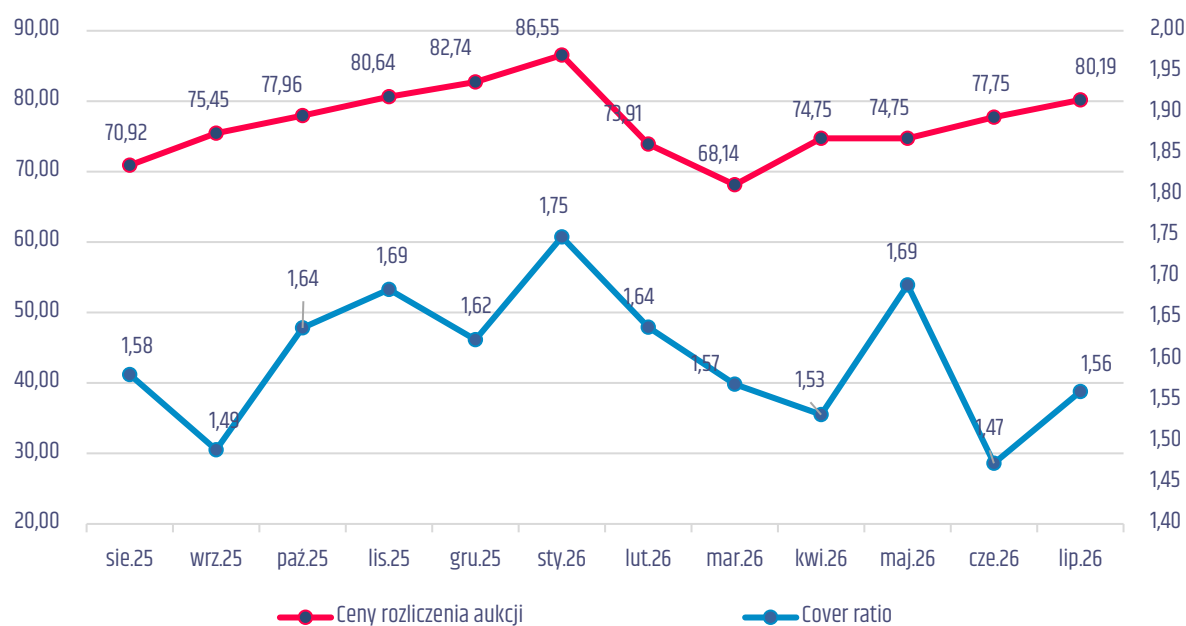
Tabela 4. Statystyka aukcji polskich uprawnień EUA w lipcu 2026 r.

Aukcja PL	Cena rozliczenia w EUR/EUA	Liczba oferowanych EUA	Przychód w EUR	Zapotrzebowanie na EUA	Cover ratio*	Liczba uczestników
8 lipca	79,23	1 380 000	109 337 400	2 495 500	1,81	20
22 lipca	83,91	1 380 000	115 795 800	2 121 000	1,54	17
Suma/Średnia	81,57	2 760 000	225 133 200	4 616 500	1,67	19

* całkowite zapotrzebowanie na uprawnienia, zgłoszone przez uczestników aukcji dzielone przez liczbę oferowanych uprawnień

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych EEX

Wykres 3. Średniomiesięczne ważne ceny rozliczenia aukcji na EUA (lewa oś) oraz współczynniki popytu do podaży – tzw. *cover ratio* (prawa oś) w okresie ostatniego roku.

Źródło: Opracowanie własne KOBiZE na podstawie danych z giełd EEX oraz ICE

¹¹ Obliczono średni ważony współczynnik popytu do podaży, czyli stosunek wolumenu zleceń do wolumenu oferowanego na aukcji.

Reforma EU ETS: analiza najważniejszych elementów propozycji KE z 17 lipca br.

W dniu 17 lipca 2026 r. KE przedstawiła projekt reformy systemu EU ETS. Zaproponowane zmiany wyznaczają zasady funkcjonowania V okresu rozliczeniowego, obejmującej lata 2031–2040, i mają na celu dostosowanie rynku uprawnień do nowego celu klimatycznego UE zakładającego ograniczenie emisji GHG netto o 90% do 2040 r. względem poziomu z 1990 r.

Rewizja systemu EU ETS wynika zarówno z obowiązku prawnego przewidzianego w dyrektywie EU ETS, która zobowiązuje KE do okresowej oceny funkcjonowania systemu, jak i z konieczności dostosowania unijnego prawa klimatycznego do nowych uwarunkowań gospodarczych, technologicznych oraz geopolitycznych. Jednocześnie reforma wpisuje się w szerszą debatę dotyczącą konkurencyjności europejskiego przemysłu, bezpieczeństwa energetycznego oraz kosztów transformacji klimatycznej. W ostatnich latach kwestie te zyskały szczególne znaczenie, czego wyrazem były m.in. Deklaracja z Antwerpii oraz konkluzje Rady Europejskiej z marca 2026 r., podkreślające potrzebę zachowania równowagi pomiędzy ambitną polityką klimatyczną a utrzymaniem konkurencyjności europejskiej gospodarki.

Projekt KE obejmuje zarówno elementy wynikające z obowiązkowego przeglądu funkcjonowania systemu ETS, jak również szereg nowych rozwiązań, które mają przygotować rynek uprawnień EUA na wyzwania kolejnej dekady. Najważniejsze z nich dotyczą zmiany tempa redukcji emisji (ang. *Linear Reduction Factor - LRF*), zmian w rezerwie MSR, nowych zasad bezpłatnego przydziału uprawnień, rozszerzenia zakresu systemu na kolejne sektory gospodarki, wykorzystania międzynarodowych jednostek offsetowych oraz stworzenia nowych instrumentów wspierających dekarbonizację przemysłu.

Liniowy Współczynnik Redukcji Emisji (LRF)

Mechanizm ten stanowi podstawowy instrument ograniczania podaży uprawnień i w konsekwencji wpływa na poziom cen uprawnień EUA oraz tempo redukcji emisji w sektorach objętych EU ETS. Obecnie obowiązujące przepisy przewidują LRF na poziomie 4,3% w latach 2024–2027 oraz 4,4% od 2028 r. Utrzymanie

tak wysokiego tempa redukcji po 2030 r. prowadziłoby jednak do bardzo szybkiego wyczerpywania dostępnej puli uprawnień, powodując scenariusz tzw. „*end game*”, czyli sytuację strukturalnego niedoboru uprawnień pod koniec 2040 r. W praktyce oznaczałoby to bardzo silną presję wzrostową na ceny uprawnień oraz zwiększenie kosztów funkcjonowania przedsiębiorstw objętych EU ETS.

Dlatego też KE zaproponowała zmianę tempa redukcji emisji. W latach 2031–2035 współczynnik LRF miałby wynosić 3,7% rocznie, natomiast od 2036 r. zostałby obniżony do 1,7%. Zdaniem KE takie rozwiązanie pozwala zachować zgodność z unijnym celem klimatycznym na 2040 r., rozkładając ograniczanie podaży uprawnień w bardziej równomierny sposób. Jednocześnie KE wprowadziła mechanizm zabezpieczający, zgodnie z którym w przypadku braku dostępności wysokiej jakości offsetów zgodnych z art. 6 Porozumienia Paryskiego do połowy kolejnej dekady, współczynnik LRF od 2036 r. automatycznie wzrośnie do 2,7%.

KE zapowiedziała ponowną kalkulację limitu emisji w EU ETS (tzw. cap) w okresie do września 2028 r. Nowy cap zostanie zwiększony o dodatkowe emisje z sektora lotniczego i morskiego, planowanym objęciem systemem spalarni i współspalarni odpadów komunalnych oraz wprowadzeniem mechanizmu trwałego usuwania CO₂ (ang. *carbon removals*). Oznacza to, że całkowity limit emisji będzie obejmował większą liczbę sektorów gospodarki niż dotychczas, jednak ich włączenie zostanie uwzględnione poprzez odpowiednie zwiększenie liczby uprawnień dostępnych w systemie.

Zmiany w rezerwie MSR

Najbardziej znaczącą zmianą w rezerwie MSR jest rezygnacja z automatycznego umarzania uprawnień znajdujących się w rezerwie ponad próg 400 mln EUA. Obecnie nadwyżka przekraczająca ten poziom jest definitywnie usuwana z rynku. Zgodnie z propozycją KE zgromadzone uprawnienia pozostaną w rezerwie jako strategiczny bufor płynności.

Od 2029 r. wszystkie podstawowe parametry MSR mają dodatkowo stać się dynamiczne. Zarówno górny, jak i dolny próg bufora oraz liczba uwalnianych uprawnień (tzw. *release rate*) będą automatycznie zmniejszane o 4% rocznie, dzięki czemu mechanizm ma być adekwatny do stopniowo malejącego limitu emisji w EU ETS.

Kolejną istotną zmianą jest ograniczenie od 2028 r. wskaźnika transferów uprawnień do rezerwy (ang. *intake rate*) z obecnych 24% do 12%. Zmiana ta przekłada się bezpośrednio na wielkość górnego prógu bufora (ang. *upper buffer*), która zostanie zmniejszona do 947 mln uprawnień w 2028 r. W praktyce jednak, obniżenie *intake rate* może nie przynieść oczekiwanego efektu, czyli zmniejszenia transferów uprawnień EUA do MSR. Jest to związane z oczekiwaną szybszą dynamiką spadku TNAC w kolejnych latach. Dopiero bowiem gdy TNAC znalazłby się powyżej górnego progu bufora dynamicznego, zmiana *intake rate* miałaby istotne znaczenie dla transferów uprawnień do MSR.

Projekt wprowadza również nowy dolny próg bufora MSR (ang. *lower buffer*) wynoszący 300 mln uprawnień. Obecnie, gdy liczba uprawnień znajdujących się w obiegu (tzw. TNAC) spada poniżej 400 mln, z rezerwy automatycznie uwalnianych jest 100 mln uprawnień EUA. Po zmianach mechanizm stanie się bardziej elastyczny. Jeżeli TNAC znajdzie się pomiędzy 300 mln a 400 mln uprawnień, na rynek trafi jedynie różnica pomiędzy dolnym pułapem bufora a rzeczywistym TNAC. Przykładowo, przy poziomie 370 mln uprawnień uwolnionych zostanie 70 mln uprawnień zamiast pełnych 100 mln. Dopiero spadek poniżej 300 mln będzie skutkował automatycznym uwolnieniem 100 mln uprawnień EUA¹².

Istotnym elementem zmian w MSR jest także zmiana sposobu obliczania TNAC, stanowiącego różnicę pomiędzy łączną liczbą

uprawnień do emisji dostępną od 2013 r. wraz z międzynarodowymi jednostkami emisji wykorzystanymi w latach 2013-2020 a wielkością emisji określoną w raportach rocznych od 1 stycznia 2013 r. oraz anulowanych uprawnień na podstawie art.12 ust.4 dyrektywy 2003/87/WE do 31 grudnia 2025 r.¹³. W 2028 r. uwzględniony zostanie ujemny skumulowany bilans (sektora lotniczego na uprawnienia z lat 2012-2023 (wielkość emisje minus wydane bezpłatnie oraz w drodze aukcji uprawnienia), co ma obniżyć wielkość TNAC o ok. 173 mln uprawnień EUA¹⁴. Należy zauważyć, że nieuwzględnianie danych z lotnictwa w TNAC powodowało jego sztuczne zawyżenie, co w konsekwencji prowadziło do wyższych transferów uprawnień do MSR niż wynikałoby to z rzeczywistej sytuacji rynkowej, a następnie do unieważniania tych uprawnień w rezerwie MSR.

Z jednej strony rekalkulacja TNAC powinna przyczynić się do szybszego spadku nadwyżki uprawnień w okolicy dolnego progu MSR przy którym następuje uwalnianie uprawnień na rynek. Z drugiej strony - obniżenie wszystkich progów funkcjonowania MSR oraz stopniowe zmniejszanie wskaźnika *release rate* powinno opóźnić moment uwalniania uprawnień i ograniczyć liczbę uprawnień EUA trafiających z MSR na rynek.

Bezpłatny przydział uprawnień, benchmarki oraz CBAM

KE proponuje utrzymanie systemu bezpłatnych przydziałów uprawnień EUA po 2030 r., jednak pod warunkiem spełnienia nowych wymogów związanych z dekarbonizacją. Obecne kryteria mają zostać zastąpione jednolitą „warunkowością inwestycyjną” (ang. *investment conditionality*), realizowaną w 5-letnich cyklach. Oznacza to, że od 2031 r. pełny bezpłatny przydział uprawnień będzie uzależniony od przedstawienia przez przedsiębiorstwo planu inwestycji dekarbonizacyjnych¹⁵. Z puli należnych bezpłatnych uprawnień 80% będzie przyznawane po

¹² Trzeba mieć na względzie, że progi mogą być niższe, ponieważ są dynamiczne i co roku zmniejszają się o 4%.

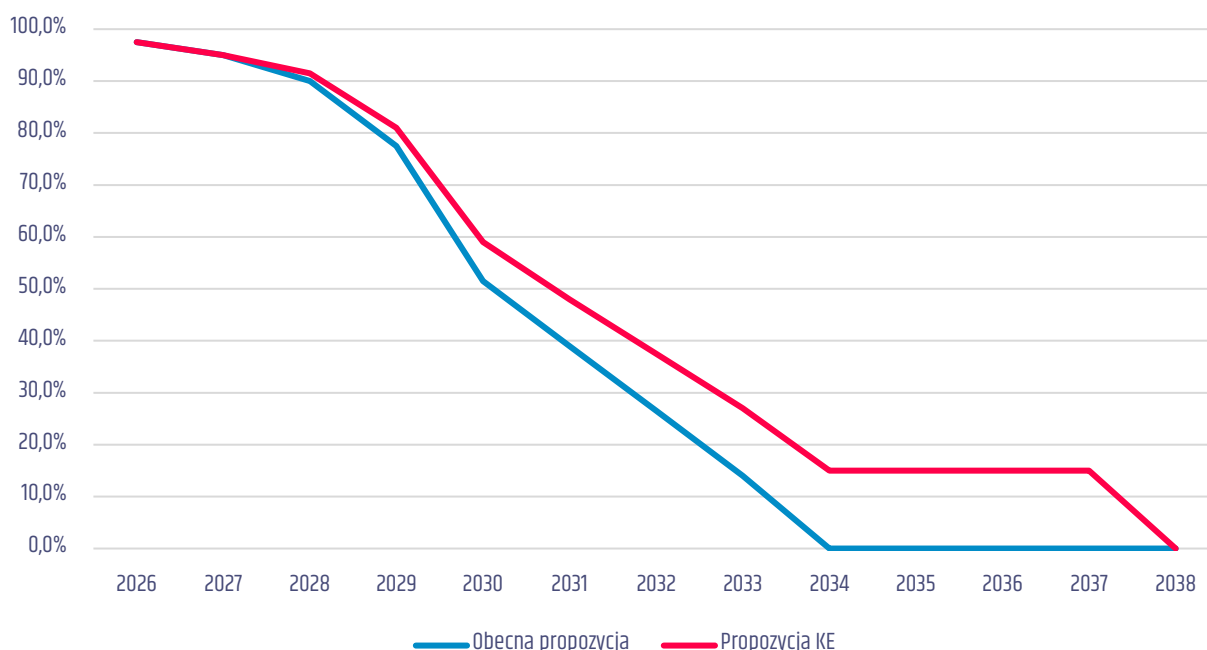
¹³ Ostatni Komunikat Komisji w sprawie określenia łącznej liczby uprawnień znajdujących się w obiegu w 2025 r. do celów rezerwy stabilności rynkowej w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji (C/2026/2957) [EUR-Lex - 52026XC02957 - PL - EUR-Lex](#)

¹⁴ TNAC do 2023 r. uwzględniał wyłącznie dane z instalacji stacjonarnych, natomiast od 2024 r. uwzględniane zaczęły być dane z lotnictwa, ale tylko bilans emisji i wydanych uprawnień od 2024 r. Historycznego bilansu z tego sektora z lat 2012-

2023 nie uwzględniono, pomimo faktu, że sektor ten znajduje się w EU ETS od 2012 r. Dopiero w 2028 r. historyczny bilans dla lotnictwa będzie jednorazowo uwzględniony.

¹⁵ W ramach obecnych przepisów instalacje, które nie spełniają określonych wymogów efektywności emisyjnej, co do zasady otrzymują o 20% mniej bezpłatnych uprawnień w EU ETS. Aby uniknąć tego ograniczenia, operator musi przedstawić i realizować Plan Neutralności Klimatycznej, określający wiarygodną

Wykres 4. Stopniowe odejście od bezpłatnych przydział uprawnień w sektorach CBAM (w %)

Źródło: Opracowanie własne KOBiZE na podstawie dyrektywy EU ETS i propozycji KE

zatwierdzeniu i publikacji planu inwestycyjnego, natomiast pozostałe 20% dopiero po zrealizowaniu zaplanowanych inwestycji oraz wykazaniu osiągnięcia zakładanych efektów w zakresie redukcji emisji¹⁶. Dużą wadą proponowanego rozwiązania jest sztywno określony 5-letni okres realizacji inwestycji. W przypadku dużych przedsięwzięć przemysłowych, wymagających uzyskania decyzji administracyjnych, przeprowadzenia procedur przetargowych oraz budowy nowych instalacji, osiągnięcie zakładanego poziomu redukcji emisji w tym terminie może być niemożliwe z przyczyn niezależnych od operatora. Konieczne byłaby zatem wprowadzenie mechanizmu elastyczności, umożliwiającego wydłużenie okresu realizacji inwestycji lub uwzględnienie obiektywnych przeszkód, bez utraty prawa do pełnego przydziału. Ponadto wstrzymanie 20% alokacji bezpłatnych uprawnień do czasu zakończenia 5-letniego okresu inwestycyjnego przekształca część wsparcia w późniejszą refundację, zamiast zapewniać kapitał wtedy, gdy inwestycja jest

realizowana. Z nowych obowiązków zwolnione mają zostać instalacje należące do 10% najbardziej efektywnych emisyjnie w swoich sektorach.

Reforma obejmuje również zmianę zasad aktualizacji wskaźników referencyjnych (tzw. benchmarków emisyjnych), które określają liczbę bezpłatnych uprawnień EUA przysługujących najbardziej efektywnym instalacjom w danym sektorze. Dla okresu 2031–2040 KE proponuje obniżenie maksymalnego rocznego tempa zaostrzania benchmarków z obecnych 2,5% do 2%, przy jednoczesnym utrzymaniu ich minimalnego tempa na 0,3% rocznie¹⁷.

Równolegle KE przedstawiła odrębny projekt dotyczący benchmarków dla ciepła i paliw (ang. *fallback benchmarks*). Zakłada on złagodzenie maksymalnego tempa ich corocznej aktualizacji do 2030 r., co pozwoli wykorzystać całą dostępną pulę bezpłatnych uprawnień na lata 2026–2030. W efekcie do

ścieżkę redukcji emisji oraz działania prowadzące do osiągnięcia neutralności klimatycznej.

¹⁶ Co istotne, inwestycje będą mogły być planowane i rozliczane na poziomie całego przedsiębiorstwa, a nie wyłącznie poszczególnych instalacji. Weryfikacja planów i realizacji inwestycji będzie prowadzona przede wszystkim przez właściwe organy państw członkowskich, przy zachowaniu możliwości kontroli na poziomie UE. Projekt

przewiduje również mechanizm odzyskiwania przyznanych uprawnień (ang. *clawback*) w przypadku przeniesienia działalności produkcyjnej poza UE.

¹⁷ Dodatkowo ma zostać zwiększony specjalny bufor bezpłatnych uprawnień z 3% do 4% całkowitego limitu emisji (capu). Ma on ograniczyć ryzyko wystąpienia CSCF, a niewykorzystane uprawnienia z tej rezerwy będą mogły zostać przeznaczone na finansowanie projektów dekarbonizacji przemysłu.

przemysłu mogłoby trafić ok. 80 mln dodatkowych uprawnień EUA, bez konieczności uruchamiania międzysektorowego współczynnika korekcyjnego (CSCF). Po 2030 r. KE rozważa również możliwość wprowadzenia sektorowych benchmarków dla ciepła i paliw, uwzględniających specyfikę i zróżnicowane możliwości dekarbonizacji poszczególnych gałęzi przemysłu.

KE proponuje również spowolnienie procesu „wygaszania” bezpłatnych uprawnień dla sektorów objętych CBAM, co ma w praktyce oznaczać przesunięcie wycofania bezpłatnych przydziałów z 2034 r. na 2038 r. Ma to zapewnić przemysłowi więcej czasu na dostosowanie się do nowych zasad funkcjonowania mechanizmu podatku granicznego.

Industrial Decarbonisation Bank, Investment Booster oraz Fundusz Modernizacyjny

Jednym z nowych elementów reformy jest utworzenie Industrial Decarbonisation Bank (IDB), czyli unijnego mechanizmu finansowania wdrażania technologii redukcji emisji w przemyśle. Instrument ten ma uzupełniać funkcjonujący już w EU ETS Funduszu Innowacyjny.

Pierwszym etapem funkcjonowania IDB będzie tzw. ETS Investment Booster, który ma działać w latach 2028-2030¹⁸. Mechanizm zostanie sfinansowany poprzez wykorzystanie 400 mln niewykorzystanych uprawnień z rezerwy¹⁹ w EU ETS z obecnego okresu. Wsparcie będzie udzielane w formie określonych premii za każdą tonę unikniętej emisji, wypłacanych w uprawnieniach EUA, według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”²⁰.

Od 2031 r. Industrial Decarbonisation Bank ma przejść do bardziej zaawansowanego modelu finansowania, wykorzystującego konkurencyjne mechanizmy, w tym kontrakty różnicowe²¹ dla

emisji CO₂ (ang. *Carbon Contracts for Difference – Ccfd*). KE zakłada, że mechanizm ten może zmobilizować nawet 100 mld EUR na inwestycje.

Zmodyfikowany zostanie również Fundusz Modernizacyjny, który jest jednym z najważniejszych instrumentów wsparcia transformacji energetycznej państw o niższym poziomie rozwoju gospodarczego. Fundusz będzie funkcjonował także w latach 2031-2040, a jego udział w całkowitym limicie EU ETS ma wynieść 2,5%. Kryterium kwalifikacji pozostanie poziom PKB per capita poniżej 75% średniej UE. Polska pozostanie największym beneficjentem tego funduszu, otrzymując ok. 38,14% środków, niestety środki te są słabo wykorzystywane. Kolejne miejsca zajmą Czechy (13,02%) oraz Rumunia (9,92%).

Międzynarodowe jednostki offsetowe

Jednym z nowych elementów reformy EU ETS jest wprowadzenie możliwości ograniczonego wykorzystania wysokiej jakości międzynarodowych jednostek offsetowych zgodnych z art. 6 Porozumienia Paryskiego. Rozwiązanie to stanowi element realizacji celu klimatycznego UE na 2040 r. i ma zapewnić ograniczoną elastyczność w osiąganiu wymaganych redukcji emisji. KE proponuje, aby w latach 2036-2040 do 260 mln uprawnień EUA²² zostało wyłączonych z unijnej puli i przeznaczonych na sfinansowanie zakupu wysokiej jakości międzynarodowych jednostek offsetowych²³ (ang. *high-quality and high-integrity international credits*). W praktyce oznacza to możliwość zastąpienia części krajowych redukcji emisji redukcjami osiąganymi poza UE.

Proponowany mechanizm znajduje odzwierciedlenie w zmianie LRF. Przy założeniu dostępności odpowiedniej liczby „offsetów”

¹⁸ Ale, uprawnienia EUA mogą być wypłacane (wydawane) projektem przez maksymalnie 10 lat po rozpoczęciu działalności.

¹⁹ bufora bezpłatnej alokacji, a w razie potrzeby również ze środków z NER (dla nowych instalacji).

²⁰ Specjalna pula 100 mln EUA zostanie początkowo przeznaczona dla państw czł. o PKB per capita niższym niż 75% średniej unijnej. Po 18 miesiącach niewykorzystana część tej puli zostanie zmniejszona do 60 mln EUA.

²¹ Ich celem będzie zapewnienie przedsiębiorstw długoterminowej przewidywalności przy inwestycjach w technologie niskoemisyjne poprzez pokrywanie różnicy pomiędzy kosztami technologii konwencjonalnych i zeroemisyjnych.

²² Skala tej elastyczności odpowiada maksymalnie 5% redukcji emisji w UE wymaganej do 2040 r., co przekłada się na dodatkową przestrzeń emisyjną dla sektorów objętych EU ETS.

²³ Mechanizm ten nie przewiduje bezpośredniego wykorzystywania jednostek offsetowych przez instalacje objęte EU ETS. Zamiast tego środki uzyskane ze sprzedaży odpowiedniej liczby uprawnień na aukcjach miałyby finansować centralny mechanizm zakupowy zarządzany przez KE.

LRF od 2036 r. wynosiłby 1,7%, zamiast 2,7%, co odpowiada osiągnięciu 85% krajowej redukcji emisji w UE do 2040 r. Pozostała część redukcji byłaby realizowana poprzez wykorzystanie międzynarodowych jednostek offsetowych.

Włączenie trwałych jednostek pochłaniania CO₂ (ang. carbon removals)

Po raz pierwszy KE proponuje bezpośrednie powiązanie systemu EU ETS z mechanizmem trwałego pochłaniania CO₂. System ma zostać uzupełniony o certyfikowane jednostki trwałego pochłaniania emisji, obejmujące przede wszystkim technologie BECCS (ang. *Bioenergy with Carbon Capture and Storage*) oraz DACCS (ang. *Direct Air Carbon Capture and Storage*).

W tym celu w latach 2031-2040 limit emisji w EU ETS (cap) zostanie zwiększony o 250 mln uprawnień EUA²⁴. Uprawnienia te będą sprzedawane przez KE na aukcjach, a uzyskane środki zostaną przeznaczone na zakup równoważnej ilości unijnych jednostek trwałego pochłaniania CO₂ generowanych w ramach technologii BECCS i DACCS²⁵, zgodnych z wymogami unijnych ram certyfikacji określonych w rozporządzeniu dotyczącym *Carbon Removals and Carbon Farming*²⁶ (CRCA).

Rozszerzenie EU ETS na kolejne sektory

- Lotnictwo

W odniesieniu do lotnictwa KE nie zdecydowała się na pełne objęcie systemem wszystkich lotów opuszczających UE od 2027 r.²⁷, lecz przyjęła rozwiązanie stopniowe, uwzględniające zarówno cele klimatyczne, jak i konkurencyjność europejskich przewoźników. Od 2029 r. system obejmie dodatkowo loty do państw znajdujących się w promieniu 5000 km od UE. Celem tego rozwiązania jest ograniczenie zjawiska tzw. hub leakage, czyli przenoszenia ruchu lotniczego do portów znajdujących się poza EU ETS w celu uniknięcia kosztów emisji. Do systemu zostaną również włączone loty biznesowe, a limit emisji (cap) zostanie

odpowiednio zwiększony. Jednocześnie utrzymane zostanie zwolnienie dla części lotów krajowych w regionach najbardziej oddalonych UE do końca 2035 r.

Reforma przewiduje również dodatkowe wsparcie dla rozwoju zrównoważonych paliw lotniczych (ang. *Sustainable Aviation Fuels* – SAA). Na ten cel przeznaczonych zostanie 110 mln uprawnień EUA, a dodatkowo wprowadzony zostanie mechanizm „book and claim”, który umożliwi bardziej elastyczne finansowanie produkcji paliw niskoemisyjnych.

- Sektor morski (maritime)

KE zaproponowała dalsze rozszerzenie sektora morskiego poprzez objęcie EU ETS mniejszych jednostek o pojemności od 400 do 5000 GT (gross tonnage), co ma poprawić równe warunki konkurencji pomiędzy operatorami. Wprowadzenie nowych obowiązków będzie wiązało się z odpowiednim zwiększeniem limitu emisji w EU ETS. Jednocześnie Komisja przewiduje dodatkowe zabezpieczenia przed obchodzeniem przepisów oraz mechanizmy uwzględniające specyfikę transportu morskiego, w tym ograniczenia wynikające z eksploatacji jednostek w trudnych warunkach klimatycznych.

Istotnym nowym elementem jest utworzenie mechanizmu Sustainable Maritime Alternative Propulsion (SMAP), którego zadaniem będzie kierowanie części przychodów z EU ETS na rozwój technologii redukujących emisje w sektorze morskim. Środki te mają wspierać m.in. alternatywne źródła napędu oraz modernizację floty.

- Spalarnie odpadów

KE zaproponowała stopniowe włączenie do EU ETS instalacji spalających odpady inne niż niebezpieczne oraz instalacji współspalania o przepustowości przekraczającej 3 tony na godzinę.

²⁴ KE otrzyma również dodatkową pulę 10 mln uprawnień EUA, których sprzedaż ma wygenerować środki przeznaczone na pokrycie różnicy pomiędzy kosztami jednostek usuwania CO₂ a ceną uprawnień w systemie EU ETS.

²⁵ Operatorzy EU ETS będą mogli pokrywać własne emisje jedynie certyfikowanymi jednostkami pochłaniania (Art. 14(1a)) z BECCS, ale nie mogą zejść poniżej zera – tj. wygenerować ujemnych jednostek emisji.

²⁶ Do końca 2034 r. KE przeprowadzi ocenę funkcjonowania tego mechanizmu oraz rozważy możliwość dalszego rozwoju systemu.

²⁷ Obecnie EU ETS obejmuje przede wszystkim loty wewnątrz Europejskiego Obszaru Gospodarczego oraz wybrane połączenia do Wielkiej Brytanii i Szwajcarii. Ograniczenie zakresu systemu było związane z tzw. mechanizmem „stop the clock”, który miał umożliwić rozwój globalnego systemu kompensacji emisji lotniczych CORSIA.

Tabela 5. Najważniejsze elementy zmiany dyrektywy EU ETS (propozycje KE z dnia 17 lipca br.)

Propozycja reformy	Propozycja Komisji Europejskiej
LRF	2024-2027: 4,3%; 2028-2030: 4,4% (obecnie) 2031-2035: 3,7%; 2036-2040: 1,7% (możliwe 2,7%, w przypadku braku offsetów)
Rezerwa MSR	- Dynamiczny MSR: coroczna redukcja progów buforów i uwalnianych uprawnień o 4% (od 2029 r.). - Spadek <i>intake rate</i> z 24% do 12%, gdy TNAC > 947 mln (dynamiczny górny próg bufora). - Nowy dynamiczny „dolny bufor”: stopniowe uwalnianie uprawnień (dynamiczny release rate <100 mln), gdy TNAC jest w przedziale 300–400 mln uprawnień. Rekalkulacja TNAC: uwzględnienie historycznych danych z lotnictwa za lata 2012–2023. <i>Invalidation mechanism</i>: zakończenie automatycznego umarzania EUA w MSR powyżej 400 mln – większa pula do przyszłych interwencji.
Bezpłatne EUA/ benchmark/ CBAM	Warunkowość bezpłatnych przydziałów (po 2030 r.): podział 80/20 (plan/realizacja inwestycji). Opóźnienie wygaszania EUA z CBAM: spowolnienie tempa od 2028 r. (powrót +15% bezpłatnych) i przesunięcie pełnego wycofania na 2038 r. - Przedłużenie wsparcia dla sektorów energochłonnych narażonych na ucieczkę emisji do 2040 r. Korekta benchmarków (2031–2040): utrzymanie min. aktualizacji 0,3% oraz obniżenie max. progu z 2,5% do 2,0%. - Łagodniejszy benchmark dla ciepła/paliw (do 2030 r.): uruchomienie dodatkowych ok. 80 mln uprawnień bez uruchamiania CSCF.
Industrial Decarbonisation Bank/ Investment Booster/ Fundusz Modernizacyjny	ETS Investment Booster (2028–2030): I etap IDB sfinansowany z 400 mln EUA z rezerw; premie za uniknięte emisje wypłacane w EUA (first-come, first-served, z preferencją 100 mln EUA dla państw o PKB < 75% średniej UE). Industrial Decarbonisation Bank (od 2031 r.): zaawansowany model wsparcia (m.in. kontrakty CCfD), uzupełniający Fundusz Innowacyjny; cel: mobilizacja do 100 mld EUR na inwestycje. Fundusz Modernizacyjny (2031–2040): kontynuacja z udziałem 2,5% w cap, dla państw o PKB <75% średniej UE. Polska głównym beneficjentem (38,14%).
Offsety/removals	Międzynarodowe offsety (2036–2040): centralny zakup przez KE jednostek z Art. 6 Porozumienia Paryskiego (sfinansowany z aukcji 260 mln EUA włączonych do capu). Włącznie pochłaniania CO₂ (2031–2040): zwiększenie capu o 250 mln EUA na zakup BECCS/DACCS zgodnych z rozporządzeniem CRCF. - Mechanizm operacyjny: proces oparty na centralnych aukcjach i zakupach zarządzanych przez KE, brak bezpośredniej możliwości rozliczania emisji offsetami/removals przez instalacje (wyjątek removals z BECCS).
Dodatkowe sektory w EU ETS	Lotnictwo: objęcie od 2029 r. lotów do 5000 km od UE i lotów biznesowych; wyznaczenie 110 mln EUA na SAF utrzymanie zwolnień dla regionów peryferyjnych do końca 2035 r. Sektor morski: rozszerzenie na mniejsze statki (400–5000 GT) z odpowiednim zwiększeniem limitu emisji; powołanie mechanizmu SMAP do finansowania napędów alternatywnych i modernizacji floty z przychodów EU ETS. Spalarnie odpadów (od 2031 r.): stopniowe włączanie spalarni odpadów innych niż niebezpieczne (>3 t/h); MRV od 2031 r., pełny obowiązek umarzania od 2034 r. - Odpowiednie zwiększenie limitu (cap) w EU ETS dla powyższych sektorów.

Źródło: Opracowanie własne KOBiZE na podstawie propozycji KE z dnia 17 lipca br.

Proces obejmowania sektora obowiązkami ETS ma przebiegać stopniowo. Od 2031 r. instalacje będą objęte obowiązkami monitorowania i raportowania emisji, natomiast obowiązek

umarzania uprawnień będzie stopniowo wdrażany w latach 2031–2034, osiągając pełny poziom w 2034 r.

Włączenie sektora odpadów zwiększy limit emisji w EU ETS o ok. 10 mln uprawnień EUA w 2031 r., aż do pełnego włączenia w 2034 r. - do ok. 36 mln uprawnień EUA w 2034 r.²⁸

Podsumowanie

Reforma EU ETS przedstawiona przez Komisję Europejską 17 lipca 2026 r. stanowi kompleksową próbę dostosowania unijnego rynku emisji do kolejnej fazy transformacji klimatycznej. Zmiany obejmują zarówno podstawowe parametry funkcjonowania systemu, takie jak trajektoria redukcji limitu emisji i mechanizm MSR, jak również nowe instrumenty wspierające inwestycje przemysłowe oraz rozszerzenie zakresu sektorowego.

Najważniejszą zmianą jest odejście od bardzo szybkiego ograniczania podaży uprawnień po 2030 r. poprzez obniżenie LRF, co ma zmniejszyć ryzyko gwałtownego wzrostu cen EUA w końcowej fazie systemu. Jednocześnie reforma zachowuje zgodność z długoterminowym celem klimatycznym UE, ponieważ ograniczanie emisji będzie wspierane przez dodatkowe mechanizmy – rozwój technologii usuwania CO₂, ograniczone wykorzystanie kredytów międzynarodowych oraz nowe

instrumenty finansowania dekarbonizacji przemysłu.

Istotnym elementem reformy jest również próba pogodzenia celów klimatycznych z konkurencyjnością europejskiej gospodarki. Utrzymanie bezpłatnej alokacji dla sektorów narażonych na carbon leakage, zwiększenie wsparcia dla przemysłu oraz stworzenie mechanizmu „Industrial Decarbonisation Bank” pokazują, że Komisja dostrzega wyzwania związane z kosztami transformacji.

Jednocześnie reforma pozostaje przedmiotem dalszych negocjacji politycznych. Projekt będzie procedowany w ramach zwykłej procedury legislacyjnej, wymagającej uzgodnienia stanowisk Komisji Europejskiej, Rady UE oraz Parlamentu Europejskiego. Celem instytucji unijnych jest osiągnięcie porozumienia do końca pierwszego kwartału 2027 r.

Ostateczny kształt reformy będzie miał kluczowe znaczenie dla funkcjonowania rynku EUA w latach 2031–2040 oraz dla zdolności europejskiego przemysłu do przeprowadzenia transformacji przy jednoczesnym zachowaniu konkurencyjności na rynkach globalnych.

²⁸ Cap w EU ETS zostanie zwiększony o 10,2 mln uprawnień w 2031 r.; 19,5 mln uprawnień w 2032 r.; 28,1 mln uprawnień w 2033 r.; i 36 mln uprawnień w 2034 r.

Aktualizacja kalendarza aukcji na 2026 r. oraz publikacja nowego na 2027 r.

W dniu 30 lipca 2026 r. KE poinformowała w [komunikacie](#) o aktualizacji kalendarza aukcji na 2026 r. oraz publikacji nowego harmonogramu aukcji na 2027 r.

Aktualizacja kalendarza aukcji na 2026 r.

Europejska Giełda Energii (EEX) opublikowała [zaktualizowany kalendarz aukcji uprawnień EUA na 2026 r.](#) Opublikowany harmonogram aukcji uwzględnia funkcjonowanie rezerwy MSR (ang. *Market Stability Reserve*, MSR), w związku z czym w okresie od września do grudnia 2026 r. do rezerwy MSR trafi ok. 63,5 mln uprawnień EUA. Oznacza to zmniejszenie uprawnień sprzedawanych na aukcjach z ok. 547,88 mln do ok. 484,38 mln uprawnień EUA, a dla Polski z ok. 47,41 mln do ok. 40,61 mln uprawnień EUA, wobec ostatniej [zmiany kalendarza aukcji z dnia 13 lipca 2026 r.](#)

Z uwagi na fakt, że sprzedaż uprawnień EUA przeznaczonych na finansowanie Instrumentu na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności (ang. *Recovery and Resilience Facility* - RRF) została zakończona w lipcu 2026 r. (osiągając zakładany łączny cel 20 mld

EUR finansowania), zaktualizowany kalendarz nie przewiduje dalszych aukcji na ten cel.

Publikacja nowego kalendarza aukcji na 2027 r.

EEX opublikował jednocześnie [nowy kalendarz aukcji na 2027 r.](#), który uwzględnia działanie rezerwy MSR w okresie od stycznia do sierpnia 2027 r., w wyniku czego do rezerwy trafi ok. 127 mln uprawnień EUA (w sumie jak podaje KE, od września 2026 r. do sierpnia 2027 r. do rezerwy trafi ok. 190,5 mln uprawnień EUA). W związku z powyższym liczba uprawnień przewidywana do sprzedaży na aukcjach w 2027 r. ma wynieść ok. 467,78 mln uprawnień EUA, w tym dla Polski przewidziano ok. 49,77 mln uprawnień EUA. Nowy harmonogram aukcji obejmuje wolumeny aukcyjne dla wszystkich państw czł. UE, na Fundusz Innowacyjny oraz Fundusz Modernizacyjny.

Kalendarz aukcji na 2027 r. uwzględnia również wstępne korekty obejmujące:

- zmniejszenie wolumenu aukcyjnego o ok. 27,1 mln uprawnień w związku z umorzeniem uprawnień dla sektora transportu morskiego, zgodnie z art. 3gb oraz art. 12 ust. 3e

Tabela 6. Szczegółowy harmonogram sprzedaży 40 609 500 polskich uprawnień EUA w 2026 r. z uwzględnieniem działania rezerwy MSR w całym roku.

Aukcje	Data wg kalendarza EEX	Wolumen uprawnień EUA przeznaczony na pojedynczą aukcję	Godzina
PL EUA	7 i 21 stycznia	1 524 500	9:00-11:00 (środa)
	4 i 18 lutego		
	4 i 18 marca		
	1, 15 i 29 kwietnia		
	13 i 27 maja		
	10 i 24 czerwca	1 380 000 (19 sierpnia 2026 r. – 1 381 000)	
	8 i 22 lipca		
	5 i 19 sierpnia		
	2, 16 i 30 września	1 945 000	
	14 i 28 października		
	11 i 25 listopada		
	9 grudnia	1 944 000	

Źródło: Opracowanie własne na podstawie zaktualizowanego w dniu 30 lipca br. kalendarza aukcji na 2026 r. opublikowanego przez EEX

Tabela 7. Szczegółowy harmonogram zmian harmonogramu aukcji na 2027 r.

Okres	Wolumen aukcji EU CAP4*	Wolumen aukcji Niemcy (DE)	Wolumen aukcji Polska (PL)
Łączny wolumen do sprzedaży w 2027 r.	339 476 500	77 631 500	49 770 500
styczeń - sierpień 2027 r.	2 043 000	1 290 000	1 685 000
ostatnia aukcja sierpień 2027 r.	2 150 000	1 279 500	1 689 500
wrzesień - grudzień 2027 r. **	2 961 000	2 272 500	2 640 000
ostatnia aukcja grudzień 2027 r. **	2 946 500	2 274 500	2 641 000

* w ramach CAP4 sprzedawane są uprawnienia należące do 25 państw czł. UE (bez Polski i Niemiec) oraz uprawnienia z Funduszu Modernizacyjnego (ok. 77 mln uprawnień) i Funduszu Innowacyjnego (ok. 51,61 mln uprawnień).

** wolumen od września do grudnia 2027 r. będzie aktualizowany o korektę uprawnień, które trafią do rezerwy MSR.

Źródło: EEX

dyrektywy EU ETS (jak podaje KE w komunikacie, ewentualne różnice pomiędzy wartościami szacunkowymi a ostatecznymi zostaną uwzględnione w kolejnych aktualizacjach kalendarza aukcji),

- ▶ odliczenie około 27,86 mln uprawnień z puli aukcyjnej państw czł. UE w związku z aukcjami uprawnień przeprowadzonymi na potrzeby RRF w latach 2023-2026. Taka sama liczba uprawnień będzie odliczana corocznie do 2030 r.

W 2027 r. aukcje prowadzone przez unijną platformę aukcyjną będą odbywały się w poniedziałki, wtorki i czwartki, począwszy od 7 stycznia 2027 r. Aukcje organizowane przez Niemcy będą przeprowadzane w każdy piątek od 8 stycznia 2027 r., natomiast aukcje organizowane w imieniu Polski będą odbywały się co dwa tygodnie w środy, począwszy od 13 stycznia 2027 r.

Zgodnie z postanowieniami Protokołu w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej (tzw. Windsor Framework), Wielka Brytania

przeprowadzi jedną aukcję uprawnień odpowiadających udziałowi Irlandii Północnej w unijnym limicie emisji (tzw. cap). Aukcja ta została zaplanowana na 13 października 2027 r.

Ponadto Grecja poinformowała Komisję Europejską o pozytywnej ocenie projektu finansowanego z Funduszu Dekarbonizacji Wysp Greckich oraz wystąpiła o przeprowadzenie aukcji do 25 mln uprawnień zgodnie z art. 10a ust. 9 dyrektywy EU ETS. W związku z tym kalendarze aukcji na 2027 r. zostaną zaktualizowane we wrześniu 2026 r., aby uwzględnić sprzedaż tych uprawnień w równych częściach w okresie 12 miesięcy.

Kalendarz wczesnych aukcji w ramach ETS2

Jednocześnie KE poinformowała, że aukcje uprawnień w ramach systemu ETS2, obejmującego budynki, transport drogowy oraz dodatkowe sektory, rozpoczną się w styczniu 2027 r., zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia aukcyjnego. Kalendarz aukcji dla ETS2 zostanie opublikowany do końca września 2026 r.

Nowy Plan Działania na rzecz Elektryfikacji UE

KE wraz z propozycją reformy systemu EU ETS przedstawiła również [Plan Działań na rzecz Elektryfikacji UE](#). Jak wskazała KE uzależnienie Europy od importowanych paliw kopalnych wielokrotnie narażało ją na wstrząsy geopolityczne, które prowadziły nie tylko do wzrostu cen energii zarówno dla gospodarstw domowych, jak i przedsiębiorstw, ale też wpływały na osłabienie konkurencyjności Europy. Pomimo tego, że 70% energii elektrycznej w UE jest wytwarzane z rodzimych, czystych źródeł energii, to poziom elektryfikacji zapotrzebowania na energię nie zwiększa się i utrzymuje się na stałym poziomie 23% już od dekady.

Cel elektryfikacji

W ramach Planu Działań na rzecz Elektryfikacji KE dąży do przekształcenia Europy w pierwszy na świecie „elektryczny kontynent” (ang. *electro-continent*), którego gospodarka będzie w coraz większym stopniu oparta na czystej, krajowej i przystępnej cenowo energii. Wsparciem dla realizacji tego celu ma być orientacyjny cel zwiększenia poziomu elektryfikacji do 46% do 2040 r., którego zasadność KE oceni w ramach pakietu dotyczącego Unii Energetycznej na okres po 2030 r. Celem KE jest zwiększenie i przyspieszenie elektryfikacji w sektorach wykorzystujących energię, w szczególności przemysłu, transportu i budynków. Osiągnięcie tego celu zdaniem KE mogłoby zmniejszyć rachunek UE za import paliw kopalnych o 260 mld EUR rocznie do 2040 r.

Plan Elektryfikacji koncentruje się na zmniejszeniu różnicy między cenami energii elektrycznej a kosztami energii pochodzącej z paliw kopalnych oraz na stworzeniu zachęt do szerszego stosowania w całej Europie czystszych technologii wykorzystujących energię elektryczną, takich jak pompy ciepła, pojazdy elektryczne i baterie. Plan Elektryfikacji ma na celu wyrównanie warunków konkurencji między energią elektryczną a gazem. Różnica w ich cenach często zniechęca do przechodzenia na czystsze rozwiązania, takie jak pompy ciepła, pojazdy elektryczne czy elektryczne procesy przemysłowe. Plan Elektryfikacji przewiduje również instrumenty służące

ograniczeniu kosztów początkowych związanych z wdrażaniem technologii elektryfikacyjnych w kluczowych sektorach końcowego zużycia energii, w szczególności w budownictwie, transporcie i przemyśle. W tym celu wskazuje szeroki katalog dostępnych instrumentów finansowych i mechanizmów wsparcia, obejmujący m.in. programy leasingu społecznego, instrumenty finansowane z przychodów z EU ETS, w tym Społeczny Fundusz Klimatyczny i Bank Dekarbonizacji Przemysłu, a także mechanizm wspierający rozwój rynku czystego ciepła. Warunkiem skutecznej elektryfikacji jest również przyspieszenie rozbudowy i modernizacji infrastruktury sieciowej. Europejskie sieci elektroenergetyczne należą do największych i najbardziej niezawodnych na świecie, jednak ich dalszy rozwój ograniczają m.in. wieloletnie kolejki oczekujących na przyłączenie nowych odbiorców i źródeł. Odpowiedzią na te wyzwania jest przedstawiony w ubiegłym roku pakiet dotyczący sieci elektroenergetycznych (ang. *Grids Package*). Jego potencjalne sprawne przyjęcie do końca roku będzie miało kluczowe znaczenie dla zwiększenia zdolności przyłączeniowych, efektywniejszego wykorzystania infrastruktury sieciowej oraz przyspieszenia elektryfikacji w UE. Realizacja tego celu przyczyniłaby się również do obniżenia kosztów wytwarzania energii elektrycznej o około 20%, co przełożyłoby się na bardziej przystępne cenowo taryfy dla odbiorców oraz zwiększyłoby skłonność gospodarstw domowych i sektora MŚP do przechodzenia na urządzenia wykorzystujące energię elektryczną.

Elektryfikacja w całym łańcuchu wartości, wsparta skoordynowanym zaangażowaniem poszczególnych uczestników rynku, przyczyniłaby się do przyspieszenia realizacji celów UE w zakresie dekarbonizacji. Szacuje się, że dzięki znaczącemu ograniczeniu emisji możliwe byłoby zmniejszenie ich poziomu w 2040 r. o ponad 2 mld ton CO₂ względem obecnego poziomu, co odpowiada około 20% dzisiejszych emisji.

Transport

Transport pozostaje jednym z sektorów UE najbardziej uzależnionych od paliw kopalnych. Sam transport drogowy

odpowiada za niemal jedną trzecią zużycia energii w UE. Jednocześnie elektryfikacja sektora postępuje dynamicznie – w kwietniu 2026 r. pojazdy elektryczne stanowiły 22,3% sprzedaży nowych samochodów. Państwa czł. UE wspierają ten trend m.in. poprzez ulgi podatkowe dla pojazdów elektrycznych we flotach firmowych oraz instrumenty zwiększające ich dostępność dla gospodarstw domowych o niskich i średnich dochodach. Plan przewiduje również wsparcie dla rozwoju programów leasingu społecznego. Elektryfikację transportu publicznego, w tym autobusów, wspiera dyrektywa w sprawie ekologicznie czystych pojazdów. W segmencie ciężkich pojazdów użytkowych (HDV) priorytetem jest przyspieszenie rozwoju infrastruktury ładowania, m.in. poprzez rozwój „czystych korytarzy transportowych” oraz instrumentów ograniczających ryzyko inwestycyjne. Potencjał elektryfikacji rośnie również w transporcie morskim. Jego wykorzystanie wymaga rozwoju infrastruktury zasilania statków z lądu (OPS) w portach UE. Rozwój tej infrastruktury wspiera AFIR, natomiast FuelEU Maritime zwiększa popyt na korzystanie z zasilania z lądu.

Sektor budynków

Budynki odpowiadają za około połowę zużycia gazu w UE, a 67% ich ogrzewania nadal opiera się na paliwach kopalnych. Przy wysokich i zmiennych cenach energii kluczowe znaczenie ma przyspieszenie elektryfikacji i poprawa efektywności energetycznej. Istotnym rozwiązaniem są pompy ciepła, które mogą obniżyć koszty ogrzewania nawet o 60%, a także zapewniać chłodzenie budynków. UE chce podwoić liczbę instalacji pomp ciepła do 2030 r. względem 2025 r. i rozważyć utworzenie mechanizmu wspierającego rynek czystego ciepła. Rozwój elektryfikacji będzie wymagał również ograniczenia wysokich kosztów inwestycyjnych. Wsparcie mają zapewnić m.in. Społeczny Fundusz Klimatyczny, RRF oraz instrumenty mobilizujące prywatne finansowanie renowacji budynków. KE planuje także inicjatywę „Better Homes Partnerships”, wspierającą rozwój nowych modeli finansowania i biznesowych dla poprawy efektywności energetycznej i instalacji pomp ciepła.

KE planuje utworzenie Sojuszu na rzecz Planu Działań na rzecz Elektryfikacji (ang. *Electrification Action Plan Alliance*) skupiającego instytucje publiczne, przedsiębiorstwa, przemysł oraz kluczowych uczestników sektora energetycznego. Jego celem będzie przyspieszenie wdrażania rozwiązań opartych na czystej energii w całej Europie.

Rozwój kompetencji

Istotnym elementem będzie również rozwój kompetencji. Łańcuchy wartości związane z OZE, pompami ciepła, termomodernizacją, sieciami i energetyką jądrową zatrudniają już ponad 4 mln osób w UE. KE zamierza zwiększyć dostępność wykwalifikowanych pracowników m.in. poprzez ułatwienie uznawania kwalifikacji w całej UE, wsparcie szkoleń instalatorów oraz uproszczenie certyfikacji prac związanych z efektywnością energetyczną budynków. Dostępność wykwalifikowanej kadry jest kluczowym warunkiem zdolności UE do projektowania, produkcji, budowy, przyłączania i utrzymania technologii oraz infrastruktury czystej energii niezbędnych do przeprowadzenia transformacji energetycznej.²⁹

Wprowadzenie Planu Elektryfikacji będzie dla UE dużym wyzwaniem. Należy mieć na uwadze przeszkody wynikające z tego, że tempo wzrostu popytu na energię elektryczną może wyprzedzić tempo rozwoju sieci, nowych mocy wytwórczych i infrastruktury, co ograniczyłoby potencjalne korzyści gospodarcze i klimatyczne Planu. Dlatego elektryfikacja musi być prowadzona równolegle z inwestycjami w sieci, moce wytwórcze, magazyny energii, elastyczność systemu i kompetencje. Koszty wdrożenia planu i transformacji mogą być szczególnie dotkliwe dla gospodarstw o niższych dochodach oraz mieszkańców budynków wymagających kosztownej renowacji. Konieczne będzie więc odpowiednie ukierunkowanie instrumentów takich jak Społeczny Fundusz Klimatyczny. Jednym z ryzyk pozostaje też uzależnienie od importu technologii, surowców i komponentów oraz przenoszenie produkcji poza UE.³⁰

²⁹ https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ip_26_1596

³⁰ https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/qanda_26_1597

Raport IEA: Global Hydrogen Review 2026 - polski kontekst rozwoju bezemisyjnego wodoru

W dniu 18 czerwca 2026 r. Międzynarodowa Agencja Energetyczna (*ang. International Energy Agency, IEA*) opublikowała raport „Global Hydrogen Review 2026”³¹. To coroczny przegląd rynku wodoru. IEA pokazuje w nim, jak rośnie produkcja i zużycie wodoru, jakie projekty są planowane i jakie bariery nadal hamują rozwój tej branży. Raport obejmuje także politykę państw, inwestycje, infrastrukturę i handel wodorem.

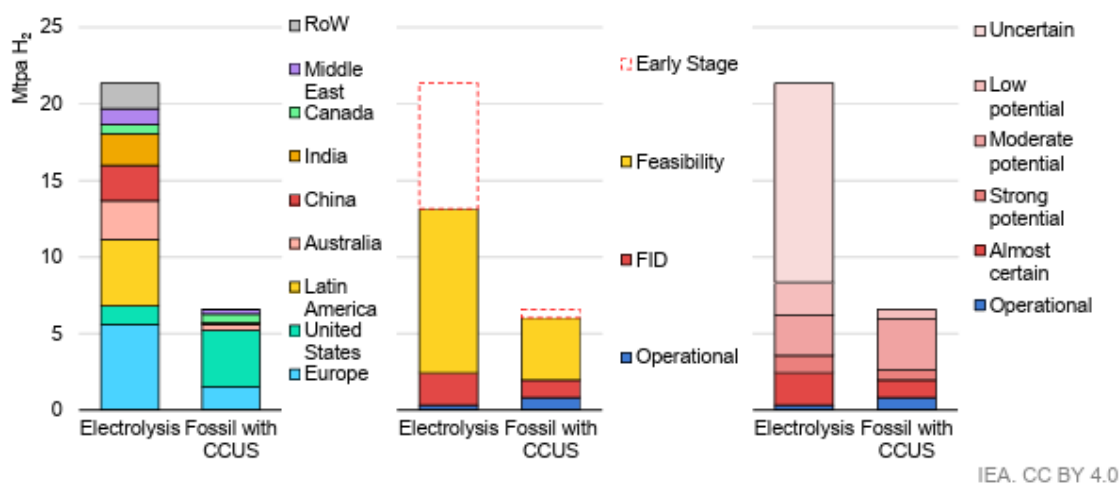
Z raportu wynika, że wodór niskoemisyjny stopniowo zyskuje na znaczeniu, choć jego udział w całym rynku pozostaje na razie ograniczony. W 2025 r. światowe zużycie wodoru przekroczyło 100 mln ton. Prawie cały wodór nadal trafiał jednak do tradycyjnych sektorów, głównie do przemysłu i rafinerii. Produkcja wodoru niskoemisyjnego wzrosła w 2025 r. o 20%, ale nadal nie osiągnęła poziomu 1 mln ton. Pokazuje to, że rynek jest jeszcze na wczesnym etapie rozwoju.

IEA wskazuje też, że część zapowiadanych projektów wodorowych rozwija się wolniej niż wcześniej zakładano. Według raportu

planowana produkcja wodoru niskoemisyjnego do 2030 r. spadła o 10 mln ton do 27 mln ton (z tego ok. 21 mln ton przypada na wodór z elektrolizy). Zobowiązania produkcyjne (definiowane jako projekty już działające, w trakcie budowy lub te, które osiągnęły etap ostatecznej decyzji inwestycyjnej - FID) do 2030 r. wyniosły 4,3 mln ton. Oznacza to, że produkcja wodoru niskoemisyjnego mogłaby wzrosnąć z poziomu poniżej 1% globalnej produkcji wodoru w 2025 r. do ok. 4% w 2030 r. Opóźnienia w podejmowaniu decyzji inwestycyjnych oraz rezygnacja z części projektów w praktyce oznaczają, że dalszy rozwój rynku będzie zależał od kilku elementów: umów z odbiorcami, stabilnych przepisów, finansowania oraz infrastruktury do przesyłu i magazynowania wodoru.

Raport dużo miejsca poświęca też bezpieczeństwu energetycznemu. IEA pokazuje, że napięcia na Bliskim Wschodzie mają wpływ nie tylko na ropę i gaz. Dotykają także produktów, do których wytwarzania potrzebny jest wodór, takich jak nawozy,

Rys. 1. Produkcja wodoru niskoemisyjnego na świecie w oparciu o ogłoszone projekty - według technologii, regionu, statusu i prawdopodobieństwa uruchomienia do 2030 r.

Notes: CCUS = carbon capture, utilisation and storage; FID = final investment decision. RoW = Rest of World. Only planned projects with a disclosed operational start year are included. More details about announced projects for low-emissions hydrogen production can be found in the IEA [Hydrogen Tracker](#).
Source: IEA (2026), [IEA Hydrogen Production Projects Database](#) (June 2026).

Źródło: IEA, <https://www.iea.org/reports/global-hydrogen-review-2026>

³¹ <https://www.iea.org/reports/global-hydrogen-review-2026>

Tabela 8. Polski zielony wodór w liczbach

Obszar	Wielkość	Kontekst
Produkcja wodoru	343 MW	Łączna moc wspieranych projektów elektrolizerów
Wsparcie publiczne	560 mln USD	Szacowana wartość wsparcia dla tych projektów
Cel na 2030 r.	2 GW	Planowana moc instalacji do produkcji niskoemisyjnego wodoru
Transport	1%	Zakładany udział RFNBO w paliwach dla transportu drogowego
Infrastruktura	Ok. 2,5 tys. km	Planowana długość Nordycko-Bałtyckiego Korytarza Wodorowego

Źródło: Opracowanie własne na podstawie IEA, <https://www.iea.org/reports/global-hydrogen-review-2026>

amoniak czy metanol. To ważny kontekst również dla Polski, ponieważ wodór jest wykorzystywany w przemyśle chemicznym i nawozowym, a więc w sektorach istotnych dla gospodarki.

Wodór w Polsce: pierwsze projekty i duże wyzwania

W przypadku Polski raport IEA zwraca uwagę przede wszystkim na rozwój elektrolizerów. Agencja podaje, że Polska wspiera projekty o łącznej mocy 343 MW. Wartość tego wsparcia oszacowano na 560 mln USD. To pokazuje, że przygotowywane są pierwsze większe inwestycje, które mogą wspierać rozwój krajowego rynku wodoru. Polska Strategia Wodorowa zakłada, że do 2030 r. Polska osiągnie 2 GW mocy instalacji do produkcji niskoemisyjnego wodoru³².

Osobny temat to infrastruktura, bez której rynek wodoru nie będzie mógł się rozwijać. IEA wskazuje tu m.in. Nordycko-Bałtycki Korytarz Wodorowy, który ma połączyć Finlandię, kraje bałtyckie, Polskę i Niemcy. Planowana długość tej trasy to ok. 2,5 tys. km. Projekt ten pokazuje możliwą rolę Polski w regionalnej sieci przesyłu wodoru. W tym samym kontekście pojawia się także polski 10-letni plan rozwoju przesyłu wodoru, przygotowywany przez GAZ-SYSTEM.

Znaczenie będą miały także przepisy. Według IEA Polska przewiduje, że w 2030 r. RFNBO (*ang. Renewable Fuels of Non-Biological Origin*) będą odpowiadały za 1% zużycia paliw

w transporcie drogowym. Chodzi o odnawialne paliwa pochodzenia niebiologicznego, czyli zielony wodór i paliwa powstające z wykorzystaniem zielonego wodoru. Za niewypełnienie tego celu przewidziano karę w wysokości 1,4 EUR za kilogram. Tabela 8 pokazuje wybrane dane dotyczące rozwoju rynku wodoru w Polsce.

Aktualne plany rozwoju sektora zielonego wodoru w Polsce – KPEiK

W dniu 8 czerwca 2026 r. Rada Ministrów przyjęła Krajowy Plan w Dziedzinie Energii i Klimatu (KPEiK)³³. Ten strategiczny dokument opracowany przez Ministerstwo Energii został także przekazany do KE.

Jak wskazano w dokumencie głównym KPEiK Polska w 2023 r. była trzecim producentem i konsumentem wodoru na potrzeby przemysłu w Europie, przy czym w Polsce produkowany jest głównie tzw. szary wodór, pochodzący z reformingu parowego paliw kopalnych.

W KPEiK wskazano, że dyrektywa RED III obliguje państwa członkowskie do zapewnienia, aby wodór odnawialny pochodzenia niebiologicznego stanowił 42% do 2030 r. i 60% do 2035 r. paliw stosowanych do celów związanych z energią końcową i celów innych niż energetyczne w przemyśle. W warunkach polskich cel ten dotyczy przede wszystkim przemysłu chemicznego,

³² <https://www.gov.pl/web/klimat/polska-strategia-wodorowa-do-roku-2030>

³³ <https://www.gov.pl/web/energia/krajowy-plan-w-dziedzinie-energii-i-klimatu-przyjety-przez-rade-ministrow-dokument-opracowalo-ministerstwo-energii>

w szczególności produkcji nawozów azotowych, a w dalszej perspektywie również przemysłu stalowego. Ponadto należy zapewnić, aby udział RFNB0 w energii dostarczanej do sektora transportu wyniósł co najmniej 1% w 2030 r. Wykorzystanie wodoru odnawialnego pochodzenia niebiologicznego w tych gałęziach gospodarki przyczyni się do redukcji w zakresie emisji gazów cieplarnianych.

Jak wskazano w KPEiK na potrzeby realizacji unijnych celów w przemyśle i transporcie, Polska będzie potrzebować w 2030 r. ok. 200 tys. t wodoru odnawialnego pochodzenia niebiologicznego. W scenariuszu WEM prognozy wskazują, że w 2030 r. krajowa produkcja wodoru odnawialnego (w tym pochodzenia niebiologicznego) może wynieść ok. 20 tys. t, natomiast scenariusz WAM zakłada produkcję na poziomie 122 tys. t. Z tego względu osiągnięcie celu zwiększenia udziału wodoru odnawialnego pochodzenia niebiologicznego do 2030 r. zostało ocenione jako niemożliwe. KPEiK wskazuje, że pokrycie brakujących wartości wymaga importu surowca.

Zgodnie z KPEiK należy odnotować, że w ramach realizacji trzeciej części inwestycji Krajowego Planu Odbudowy i Wzmacniania Odporności B2.1.1. Inwestycje w technologie wodorowe, wytwarzanie, magazynowanie i transport wodoru w formie udzielania wsparcia bezzwrotnego podpisano umowy na realizację projektów polegających na budowie instalacji do produkcji wodoru odnawialnego pochodzenia niebiologicznego o łącznej mocy zainstalowanej 343 MW - wielkość zgodna z raportem IEA (tabela 1). Jak wskazuje KPEiK, wszystkie instalacje powinny powstać najpóźniej do 2033 r., zaś oczekiwana produkcja wodoru odnawialnego pochodzenia niebiologicznego powinna wynieść ok. 45 tys. t/rok.

KPEiK wskazuje, że ze względu na cele sektorowe wynikające z dyrektywy RED III potrzeby w zakresie wykorzystania wodoru pochodzenia niebiologicznego w przemyśle i transporcie będą priorytetem. Ambitne cele wymagają realnego planu, dlatego w KPEiK wskazano również, że w ramach prac nad polityką sektorową planowana jest aktualizacja Polskiej Strategii

Wodorowej do 2030 r. z perspektywą do 2040 r. Dokument będzie określać ścieżki rozwoju rynku wodoru w Polsce wraz ze wskazaniem optymalnych scenariuszy.

Raport KOBiZE/CAKE: długoterminowe perspektywy rynku zielonego wodoru w Polsce³⁴

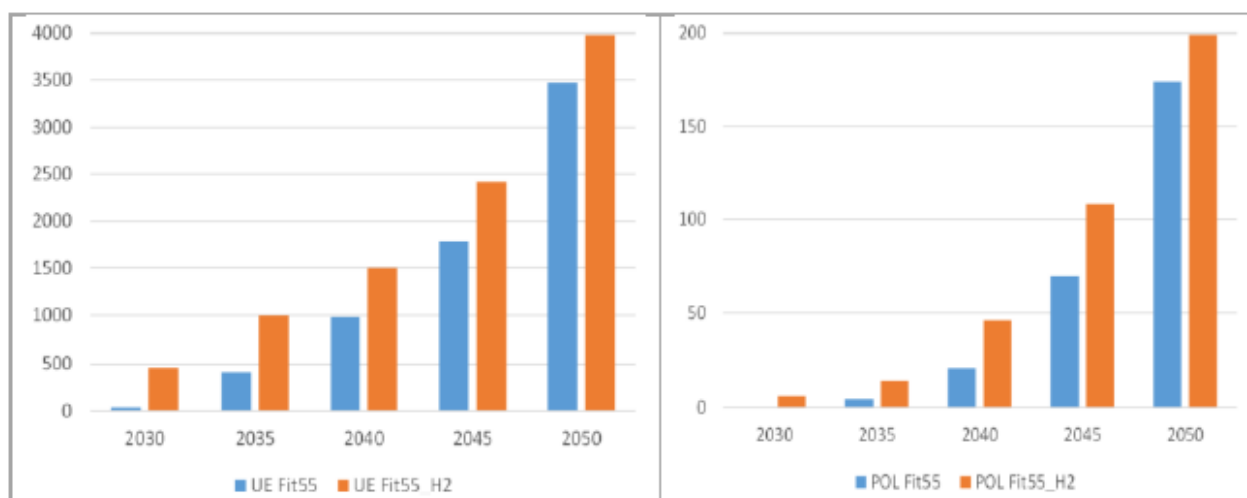
Raport opracowany przez zespół CAKE: „*VIIIEW on EU ETS 2050: Changing the scope of the EU ETS*”³⁵ analizował różne polityki i działania mające na celu transformację współdziałającą z systemami handlu emisjami ETS1 i ETS2. Jednym z badanych obszarów była kwestia subwencjonowania rozwoju zielonego wodoru, którą przeanalizowano w scenariuszu *Fit55_H2*. Przewidywał on wprowadzenie dotacji zgodnie ze stałym harmonogramem: 50% w 2025 r., 50% w 2030 r., 40% w 2035 r., 30% w 2040 r., 20% w 2045 r. i 10% w 2050 r. Wartości procentowe dotacji odnoszą się do ostatecznego kosztu ekologicznego wodoru dla użytkowników końcowych. Punktem odniesienia był scenariusz bazowy (*Fit55*) nie zakładający wsparcia promującego zielony wodór.

W analizie KOBiZE/CAKE nie narzucano zapotrzebowania na zielony wodór zgodnego z RED III. Wyniki symulacji pokazują zatem projekcję zapotrzebowania na zielony wodór w oparciu o jego cenę i możliwości zwiększenia jego zastosowania w gospodarce w przypadku wprowadzenia subsydiów. Zgodnie z wynikami raportu KOBiZE/CAKE przed 2030 r. poziom wykorzystania zielonego wodoru jest znikomy w obu scenariuszach, częściowo z powodu ograniczonego popytu, a częściowo z powodu niskiej dostępności zielonego wodoru i elektrolizerów. W latach 2030-2035 tempo rozwoju produkcji zielonego wodoru jest silnie uzależnione od dotacji - w scenariuszu *Fit55* wodór jest nadal wykorzystywany w minimalnym stopniu, natomiast dzięki dotacjom w scenariuszu *Fit55_H2* technologie związane z zielonym wodorem zaczynają być stosowane już w 2030 r., a początkowe tempo rozwoju tych technologii znacznie przyspiesza. Wielkość produkcji zielonego wodoru do 2050 r. może sięgnąć w Polsce niemal 200 PJ (ok. 1,66

³⁴ VIIIEW on EU ETS 2050: Exploring synergies between the EU ETS and other EU climate policy measures - carbon removal, hydrogen, and sectoral transport policy

³⁵ https://climatecake.ios.edu.pl/wp-content/uploads/2024/04/LIFE_VIIIEW_EUETS_Exploring-synergies.pdf

Rys. 2. Produkcja zielonego wodoru w UE, Wielkiej Brytanii i krajach EFTA (po lewej) oraz w Polsce (po prawej) [PJ]

Źródło: CAKE, https://climatecake.ios.edu.pl/wp-content/uploads/2024/04/LIFE_VIIIEW_EUETS_Exploring-synergies.pdf

mln ton), a więc ponad 8-krotnie przekraczać cel wykorzystania jaki nakłada na Polskę dyrektywa RED III na 2030 r.

Wnioski dla Polski

Raport IEA pokazuje, że zielony wodór pozostaje ważnym elementem transformacji energetycznej, ale jego rozwój nie jest tak szybki, jak jeszcze kilka lat temu zakładano. Największym problemem nie jest już brak planów, lecz ich realizacja. Projekty potrzebują odbiorców, pieniędzy, jasnych zasad i infrastruktury.

Dla Polski oznacza to możliwość rozwijania kilku kierunków jednocześnie: produkcji wodoru niskoemisyjnego, wykorzystania go w przemyśle i transporcie oraz udziału w regionalnej infrastrukturze przesyłowej. Dane z raportu IEA i KPEiK pokazują, że pierwsze projekty i cele strategiczne już są, a najbliższe lata będą okresem ich stopniowej realizacji. Ostatnie lata były jednak

naznaczone okresami wzrostu cen paliw i tym samym energii elektrycznej (w tym tej zielonej - surowca do produkcji zielonego wodoru). W związku z czym wcześniejsze plany wymagają urealnienia, szczególnie w odniesieniu do najbliższej dekady. Niezmiennie jednak, zielony wodór powinien stać się jednym z elementów krajowej transformacji energetycznej, przemysłowej i infrastrukturalnej. Jego znaczenie będzie rosło wraz z rozwojem projektów, regulacji oraz zapotrzebowania na niskoemisyjne paliwa i surowce. Jak wskazuje raport KOBiZE/CAKE cel net zero dla UE będzie wymagał zastosowania zielonego wodoru na znaczną skalę (ok. 5% finalnego zapotrzebowania na nośniki energii w Polsce może w przyszłości pokrywać zielony wodór), jednak wzrost zużycia w pierwszych latach nawet ze znacznymi subsydiami będzie ograniczony.

Uruchomienie procesu uznawania systemów certyfikacji CRCF

KE oficjalnie zainicjowała proces budowy przejrzystego i wiarygodnego rynku pochłaniania i usuwania CO₂ w UE. Kierunek ten został wyznaczony już w rozporządzeniu ustanawiającym unijne ramy certyfikacji trwałego pochłaniania i usuwania CO₂, carbon farmingu i składowania węgla w produktach (CRCF)³⁶, które stworzyło wspólne ramy prawne dla certyfikacji tych działań w UE. Głównym celem CRCF jest dostarczenie wiarygodnych danych oraz jasnych zasad monitorowania, raportowania i weryfikacji (MRV), co ma kluczowe znaczenie dla budowania zaufania zarówno wśród operatorów, jak i inwestorów. Uruchomienie przez KE procesu uznawania systemów certyfikacji stanowi kolejny etap wdrażania tych ram i przejścia od regulacyjnych założeń CRCF do ich praktycznego funkcjonowania.

Struktura systemu CRCF opiera się na trzech kluczowych filarach:

- **Metodyki certyfikacji:** opracowywane we współpracy z grupą ekspertów, określają szczegółowe zasady certyfikacji dla poszczególnych rodzajów działań i opierają się na czterech kryteriach jakości QU.A.L.I.T.Y: kwantyfikacji efektów (*Quantification*), dodatkowości (*Additionality*), długoterminowym składowaniu CO₂ (*Long-term storage*) oraz zrównoważonym rozwoju (*Sustainability*).
- **Proces certyfikacji:** Obejmuje uznawanie publicznych i prywatnych systemów certyfikacji przez KE oraz pracę niezależnych audytorów (jednostek certyfikujących), którzy muszą posiadać akredytację krajowych jednostek akredytujących;
- **Rejestr CRCF:** Do 2028 r. ma powstać jednolity unijny rejestr zapewniający pełną przejrzystość rynku i zapobiegający podwójnemu liczeniu jednostek.

Wymóg uznania systemów certyfikacji przez KE

Proces uznawania systemów certyfikacji w ramach CRCF opiera się na *rozporządzeniu CRCF (2024/3012)* oraz *rozporządzeniu wykonawczym (2025/2358)*³⁷, które określa zasady funkcjonowania systemów, jednostek certyfikujących i audytów. Celem uznania przez KE jest potwierdzenie, że dany system (publiczny lub prywatny) jest zdolny do prawidłowego wdrażania unijnych metodyk i spełnia rygorystyczne wymogi dotyczące zarządzania, przejrzystości oraz audytu.

Ruszył nabór wniosków

W maju 2026 r. KE oficjalnie uruchomiła dedykowaną stronę internetową oraz proces przyjmowania wniosków o uznanie systemów w ramach CRCF. Obecnie proces ten dotyczy wyłącznie technologii trwałego pochłaniania i usuwania CO₂, takich jak BioCCS, bezpośrednie wychwytywanie z powietrza (DAC) oraz biowęgiel, dla których metodyki zostały już opublikowane w Dz.U. UE i weszły w życie³⁸.

W dniu 9 lipca 2026 r. KE przyjęła również akt delegowany ustanawiający trzy metodyki dla *carbon farming*, natomiast nie został on jeszcze opublikowany w Dz.U. UE i nie wszedł w życie – okres na zgłoszenie sprzeciwu przez PE i Radę przewidziano do 9 września 2026 r. Sukcesywnie przyjmowane metodyki są traktowane jako dokumenty dynamiczne, które będą ewoluować wraz z rozwojem przemysłu i postępem wiedzy naukowej, co pozwoli na regularne podnoszenie obowiązujących standardów.

Co istotne, w celu zapewnienia maksymalnej wiarygodności, systemy certyfikacji muszą równolegle przejść ocenę swojej rzetelności przeprowadzaną przez krajowe jednostki akredytujące (ang. *National Accreditation Body, NAB*).

³⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/3012 z dnia 27 listopada 2024 r. w sprawie ustanowienia unijnych ram certyfikacji trwałego pochłaniania dwutlenku węgla, technik węgłochłonnych oraz składowania dwutlenku węgla w produktach (ang. *Carbon Removal Certification Framework, CRCF*).

³⁷ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2025/2358 z dnia 20 listopada 2025 r. ustanawiające przepisy dotyczące organizacji ds. certyfikacji, jednostek

certyfikujących i audytów na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/3012

³⁸ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2026/285 z dnia 3 lutego 2026 r., uzupełniające rozporządzenie (UE) 2024/3012 poprzez ustanowienie metodyk certyfikacji działań w zakresie trwałego usuwania dwutlenku węgla.

Dotychczas KE otrzymała pięć wniosków o uznanie systemów certyfikacji w ramach rozporządzenia CRCF. W czerwcu 2026 r. wnioski złożyły systemy *Isometric* oraz *Puro Earth*, natomiast w lipcu 2026 r. – *Rainbow Standard*, *Oncra Certifications* oraz *Planet First Registry*. W przypadku wszystkich pięciu systemów prowadzona jest obecnie ocena techniczna przez KE (ang. *technical assessment in progress*). Oznacza to, że na obecnym etapie żaden z wymienionych systemów nie uzyskał jeszcze formalnego uznania KE w ramach CRCF.

Przyszłość rynku certyfikacji

Równolegle do procesu uznawania systemów certyfikacji, KE pracuje nad infrastrukturą cyfrową rynku. Trwają prace nad projektem pilotażowym (ang. *Proof of Concept*) dla rejestru CRCF, który ma zbadać możliwość wykorzystania technologii *blockchain* do połączenia istniejących rejestrów prywatnych w jeden unijny meta-rejestr. Pozwoli to systemom na utrzymanie ich modeli biznesowych, przy jednoczesnym zapewnieniu pełnej transparentności danych na poziomie całej UE.

Zainteresowane podmioty już teraz mogą korzystać z opublikowanych na stronach KE wytycznych, w tym z dokumentów FAQ oraz kompleksowego protokołu oceny (ang. *Assessment Protocol*), który stanowi podstawę do przygotowania wniosku o uznanie.

Uruchomienie przez KE procesu uznawania systemów certyfikacji stanowi wyraźny sygnał, że unijny rynek certyfikacji pochłaniania i usuwania CO₂ wychodzi z fazy koncepcyjnej i staje się realnym

Rys. 3. Siedmiostopniowa ścieżka uznawania

PROCES UZNAWANIA SYSTEMÓW CERTYFIKACJI W RAMACH CRCF

Źródło: opracowanie własne KOBIZE

narzędziem wspierającym europejską strategię przemysłową oraz cele klimatyczne. Jednocześnie dwupoziomowa struktura nadzoru ogranicza ryzyko konfliktów interesów oraz błędów metodologicznych, wzmacniając jego przejrzystość i wiarygodność.

Najważniejsze informacje z globalnych systemów ETS

- ▶ **1 lipca** – System handlu uprawnieniami do emisji Wielkiej Brytanii (UK ETS) rozszerzono o emisje z krajowego transportu morskiego. Statki pasażerskie i towarowe o pojemności brutto co najmniej 5000 GT są zobowiązane do rozliczania emisji podczas postoju w portach i rejsów pomiędzy portami Zjednoczonego Królestwa. W związku z tym rozszerzeniem pułap emisji (cap) został zwiększony o ponad 9,2 mln uprawnień. Wprowadzono szereg odstępstw, m.in.: wyłączenie statków obsługi morskich instalacji *offshore* do 1 stycznia 2027 r., wydłużenie terminu umorzenia uprawnień za pierwszy okres rozliczeniowy do 30 kwietnia 2028 r. oraz zwolnienia dla części połączeń promowych i statków rybackich.³⁹
- ▶ **7 lipca** – Ukraińska grupa dziewięciu posłów, w tym przewodniczący Komisji Polityki Środowiskowej Ołeh Bondarenko, złożyła projekt ustawy dotyczący ukraińskiego systemu handlu uprawnieniami do emisji CO₂. Zdaniem wnioskodawców projekt ma stanowić istotny krok w kierunku dostosowania ukraińskiego prawa do prawodawstwa UE. Projekt zakłada utworzenie krajowego systemu ETS, który w dłuższej perspektywie mógłby zostać zintegrowany z unijnym EU ETS po spełnieniu odpowiednich wymogów prawnych i technicznych.⁴⁰ Projekt może być też odpowiedzią na ominięcie mechanizmu CBAM.
- ▶ **14 lipca** – Parlament Nowej Zelandii przedstawił projekt nowelizacji ustawy o reagowaniu na zmiany klimatu obejmujący m.in. zmiany w systemie handlu uprawnieniami do emisji (NZ ETS). Projekt przewiduje wprowadzenie nowych przepisów dotyczących przeciwdziałania manipulacjom cenowym oraz zakaz fałszywych, niepotwierdzonych lub wprowadzających w błąd praktyk uczestników rynku. Zaproponowano również

ustanowienie ram sprawozdawczości dla wybranych rynków wtórnych dotyczących nowozelandzkich uprawnień do emisji (NZU) oraz instrumentów pochodnych opartych na NZU. Projekt zakłada ponadto zmianę częstotliwości przeglądów limitów uprawnień w NZ ETS oraz mechanizmów stabilizujących ceny – z corocznych na 2-letnie. Przewidziano także modyfikację systemu bezpłatnego przydziału uprawnień dla przemysłu, zgodnie z którą przedsiębiorstwa energochłonne i narażone na konkurencję międzynarodową nadal będą mogły otrzymywać bezpłatne uprawnienia w celu ograniczenia ryzyka utraty konkurencyjności. Nowelizacja umożliwiłaby również Agencji Ochrony Środowiska wydłużanie określonych terminów regulacyjnych w przypadku wystąpienia sytuacji nadzwyczajnych, takich jak stan wyjątkowy lub ekstremalne zjawiska pogodowe. Dotyczyłoby to m.in. terminów składania wniosków oraz obowiązków podmiotów z sektora leśnictwa związanych z odbudową lasów lub realizacją zobowiązań wynikających z NZ ETS.⁴¹

- ▶ **27 lipca** – Chiny opublikowały krajowy plan działań na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatu na okres 15. planu pięcioletniego (2026-2030). Dokument zakłada redukcję emisji CO₂ na jednostkę PKB (wskaźnik emisji) o 17% do 2030 r. w porównaniu z poziomem z 2025 r. Należy zwrócić uwagę, że ww. zjawisko obserwowane (decoupling) jest w wielu gospodarkach i związane jest również ze wzrostem PKB (np. bez redukcji emisji). Plan został opracowany wspólnie przez 19 instytucji rządowych, w tym Ministerstwo Ekologii i Środowiska (MEE), i obejmuje działania mające na celu m.in. wzmocnienie monitorowania oraz kontroli emisji gazów cieplarnianych innych niż CO₂. Chiny planują

³⁹ <https://www.gov.uk/government/consultations/uk-ets-scope-expansion-maritime-sector/outcome/uk-ets-scope-expansion-domestic-maritime-main-authority-response-accessible-webpage>

⁴⁰ <https://itd.rada.gov.ua/billinfo/Bills/Card/70300>

⁴¹ <https://www.legislation.govt.nz/bill/government/2026/334/en/latest/>; <https://bills.parliament.nz/v/6/82757c25-6c68-4899-d446-08dee1f07e09?lang=en&tab=history>

zwiększyć zdolności redukcji emisji tych gazów o 30 mln ton ekwiwalentu CO₂ do 2030 r. Według Ma Juna, dyrektora i założyciela Instytutu Spraw Publicznych i Środowiskowych (ang. *Institute of Public & Environmental Affairs*), cel redukcji intensywności emisji CO₂ o 17% jest powiązany z krajowym zobowiązaniem Chin dotyczącym obniżenia intensywności emisji o ponad 65% do 2030 r. względem poziomu z 2005 r. Zwrócił on uwagę, że osiągnięcie podobnego tempa redukcji w ramach 14. planu 5-letniego (2021-2025) było wyzwaniem, a dalsze ograniczanie intensywności emisji może być trudniejsze wraz ze wzrostem gospodarki.⁴²

- 27 lipca – Ministerstwo Ekologii i Środowiska Chin (MEE) rozpoczęło konsultacje dotyczące projektu zasad alokacji uprawnień w krajowym systemie handlu uprawnieniami do

emisji (*China ETS*) na lata 2025-2026. Projekt obejmuje zasady ustalania całkowitej liczby uprawnień oraz ich przydziału dla sektorów energetycznego, stalowego, cementowego i hutnictwa aluminium. Zgodnie z propozycją, system nadal będzie opierał się głównie na bezpłatnej alokacji uprawnień, uzależnionej od poziomu produkcji oraz wskaźników emisyjności (benchmarków). Dokument określa również zasady monitorowania emisji, rozliczania uprawnień oraz obowiązki przedsiębiorstw objętych systemem. Zmiany stanowią kolejny etap rozwoju chińskiego rynku uprawnień do emisji, którego zakres został rozszerzony poza sektor elektroenergetyczny o przemysł energochłonny, w tym produkcję stali, cementu i aluminium.⁴³ Produkty te są objęte mechanizmem CBAM.

⁴² <https://www.chinadaily.com.cn/a/202607/29/WS6a6a1cdaa310986e2b468014.html>;
https://www.mee.gov.cn/xxgk/xxgk06/202607/t20260727_1162839.html

⁴³ <https://www.useforesight.io/news/china-ets-allowance-allocation>;
https://www.mee.gov.cn/xxgk/xxgk06/202607/t20260727_1162839.html

Pozostałe informacje

- **Art. 6 Porozumienia Paryskiego.** Zgodnie z danymi zamieszczonymi przez UNEP-CCC w bazie danych dotyczącej realizacji działań w ramach Art. 6 Porozumienia Paryskiego⁴⁴ na koniec lipca 2026 r.⁴⁵ odnotowano 409 zatwierdzonych działań nowego mechanizmu redukcji emisji z Porozumienia z Paryża (ang. *Paris Agreement Crediting Mechanism*, PACM) w 57 krajach. Spośród tych działań, formalnie na chwilę obecną zarejestrowano 33 projekty⁴⁶, a dla czterech z nich zatwierdzono również wnioski o wydanie jednostek w ramach mechanizmu PACM⁴⁷. Transfery międzynarodowe (ang. *Internationally Transferred Mitigation Outcomes*, ITMO) objęły łącznie 27,8 mln jednostek, a uczestniczyło w nich 7 krajów. Podpisano 112 umów dwustronnych w sprawie realizacji wspólnych działań zgodnie z Art. 6.2 Porozumienia Paryskiego z udziałem 65 państw.
- **Jednostki CER (ang. *Certified Emission Reduction*, jednostki poświadczonej redukcji emisji).** Sekretariat Konwencji Klimatycznej (UNFCCC) opublikował dane dotyczące projektów CDM (ang. *Clean Development Mechanism*, CDM – mechanizm czystego rozwoju)⁴⁸, z których wynika, że na koniec lipca było 7818 projektów CDM, a łączna liczba wydanych jednostek CER, wygenerowanych w ramach tych projektów, wyniosła 2 393 mln. Natomiast całkowita liczba jednostek wydanych w związku z realizacją 350 działań programowych CDM (ang. *Programme of Activities*, PoA – działania programowe)⁴⁹ osiągnęła poziom 74,7 mln jednostek CER.
- Zgodnie z [danymi Eurostatu](#) z 8 lipca br. można zaobserwować coraz większe zużycie energii przeznaczone na cele chłodzenia gospodarstw domowych w UE. W 2024 r. końcowe zużycie energii na ten cel w gospodarstwach

domowych w UE wyniosło 80,4 tys. teradzuli (TJ). Dla porównania, w 2018 r. zużycie wynosiło 40,5 tys. TJ, co oznacza, że w ciągu sześciu lat zużycie energii przeznaczone na chłodzenie wzrosło 2-krotnie. W latach 2018–2024 zużycie rosło każdego roku, za wyjątkiem 2020 r. i 2023 r., w których zużycie zmniejszyło się odpowiednio o 2,5% i 1,9% względem roku poprzedniego. Dane wskazują na systematycznie rosnące znaczenie chłodzenia pomieszczeń w strukturze zużycia energii gospodarstw domowych, co może mieć istotne konsekwencje dla przyszłego zapotrzebowania na energię elektryczną oraz funkcjonowania systemów energetycznych. Pod względem udziału energii na cele chłodzenia w całkowitym zużyciu energii gospodarstw domowych wyróżniały się Cypr (16,0%) i Malta (15,0%). W Grecji chłodzenie odpowiadało za 7,4% zużycia energii gospodarstw domowych, natomiast w Hiszpanii i we Włoszech udział ten wyniósł odpowiednio 2,5% i 2,3%. Najwięcej energii na chłodzenie pomieszczeń używały gospodarstwa domowe we Włoszech (26,3 tys. TJ), Hiszpanii (14,3 tys. TJ) i Grecji (11,9 tys. TJ).

- KE przedstawiła do [konsultacji publicznych](#) projekt aktu wykonawczego ustanawiającego szczegółowe zasady przyznawania rekompensat finansowych odbiorcom końcowym paliw ponoszącym koszty emisji w ramach systemu handlu emisjami ETS2. Mechanizm ma zastosowanie w przypadkach, w których nie udało się uniknąć podwójnego uwzględnienia kosztów lub niezamierzonego objęcia określonych odbiorców zakresem nowego systemu. Konsultacje potrwać od 17 lipca do 14 sierpnia 2026 r.

⁴⁴ <https://article6pipeline.unepccc.org/global-data>, dostęp w dn. 4.08.2026

⁴⁵ stan na 30 czerwca 2026,

⁴⁶ https://unfccc.int/process-and-meetings/the-paris-agreement/paris-agreement-crediting-mechanism/CDM_transition/transition-list

⁴⁷ <https://unfccc.int/process-and-meetings/the-paris-agreement/article-6/article-64-pacm/mechanism-process/issuance/list-provisional-requests>

⁴⁸ <http://cdm.unfccc.int>, dostęp w dn. 4.08.2026

⁴⁹ ang. *Programme of Activities (PoA)* – działania programowe obejmują realizację wielu pojedynczych projektów, które łączy wspólna procedura zatwierdzania, a dodawanie kolejnych projektów odbywa się bez konieczności ich nowego zatwierdzania, co prowadzi do obniżenia kosztów (więcej nt. CDM PoA: <http://cdm.unfccc.int/ProgrammeOfActivities/index.html>)

- KE poinformowała o pierwszej ocenie projektów Krajowych Planów Renowacji Budynków (NBRP). Budynki odpowiadają za ponad 30% zużycia energii w Europie i 50% zużycia gazu ziemnego, dlatego ich modernizacja ma istotne znaczenie dla ograniczenia emisji i zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego UE. W raporcie oceniono 16 kompletnych projektów NBRP przedłożonych przez 15 państw UE⁵⁰ oraz Region Waloński Belgii między grudniem 2025 r. a majem 2026 r. Plany zakładają redukcję zużycia energii pierwotnej o 24-73% do 2050 r., a ok. połowa przewiduje ograniczenie emisji gazów cieplarnianych o ponad 90%. Wiele z nich zakłada również, że do 2030 r. OZE będą pokrywać 40%-90% zapotrzebowania energetycznego budynków. Ocena KE ma pomóc państwom członkowskim w dopracowaniu planów, które powinny zostać sfinalizowane do 31 grudnia 2026 r. i będą stanowić podstawę wdrożenia dyrektywy w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (EPBD).
- Zgodnie ze wstępnymi danymi Eurostatu za 2025 r. udział energii z OZE w końcowym zużyciu energii brutto w UE wyniósł 26,2%, w porównaniu z 25,2% w 2024 r. Udział OZE systematycznie wzrasta od 2004 r., kiedy jego poziom wyniósł 9,6%. Cel UE w zakresie osiągnięcia udziału OZE wynosi 42,5% do 2030 r. UE, aby osiągnąć realizację tego będzie musiała zwiększyć udział OZE o 3,3 p.p. w latach 2026-2030. Wśród państw czł. UE najwyższy udział energii z OZE w końcowym zużyciu energii brutto odnotowano w Szwecji,

gdzie wyniósł on 65,4%. W Szwecji głównymi źródłami OZE jest przede wszystkim biomasa, energetyka wodna oraz wiatrowa. Na drugim miejscu wśród państw wykorzystujących OZE jest Finlandia z udziałem na poziomie 53% wykorzystująca głównie biomasę stałą, energię wiatrową i wodną. Trzecie miejsce zajęła Dania z wynikiem 48,2%, przy czym energia ze źródeł odnawialnych pochodziła tam głównie z biomasy, energii wiatrowej i biogazu. Najniższy udział energii z OZE odnotowano w Belgii (14,9%), na Słowacji (16,3%) oraz w Irlandii (17,2%).⁵¹ Wstępne dane dotyczące zużycia energii elektrycznej brutto w UE w 2025 r. z OZE wynosiły 49,9%, co oznacza wzrost o 2,4% w porównaniu z 2024 r. W 2004 r. udział OZE w zużyciu energii elektrycznej ten wynosił 15,9%. Porównując wyniki dla różnych państw UE, to w Austrii 90,8% zużycia energii elektrycznej brutto pochodziło z OZE, w Szwecji - 89,2%, w Danii - 77,7%, a w Portugalii 65,6%. Najniższy poziom zużycia energii elektrycznej z OZE odnotowano na Malcie (11,2%), Czechach (19,2%) i Luksemburgu (23,3%). Wykorzystanie energii z OZE na potrzeby ogrzewania i chłodzenia w UE nadal rośnie. W 2025 r. udział OZE w tym sektorze osiągnął 27,4%, co stanowi najwyższą wartość od 2004 r., kiedy poziom ten wyniósł 11,7%. W porównaniu z 2024 r., kiedy jego poziom wyniósł 26,7% udział ten zwiększył się o 0,7 p.p., czyli nieznacznie mniej niż wynosił średni roczny wzrost w latach 2004-2025 (0,75 p.p.).

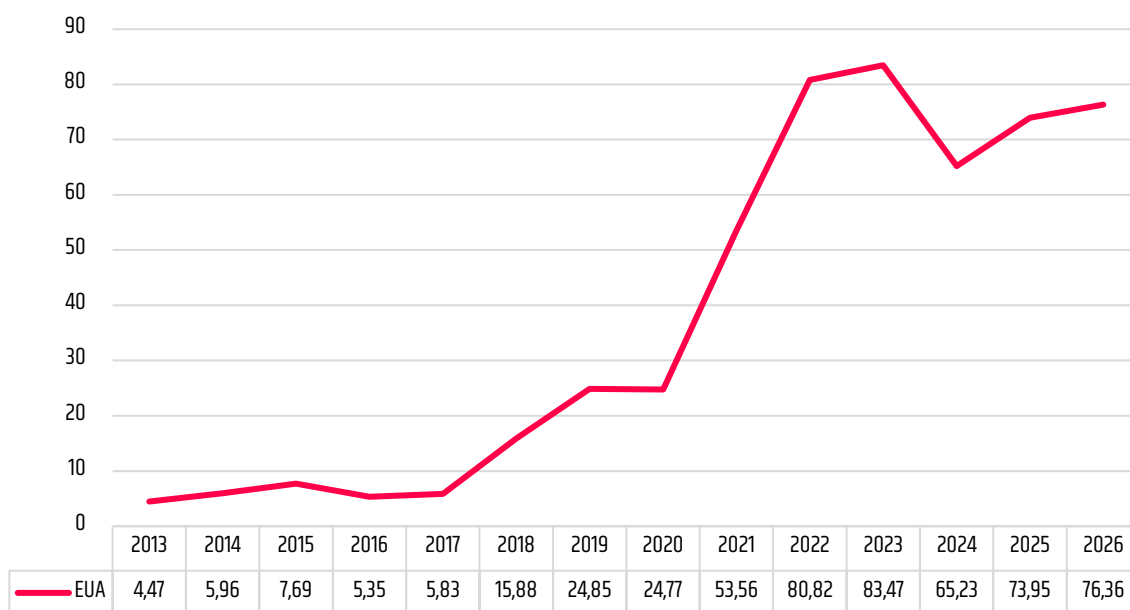
Tabela 9. Kalendarium najważniejszych wydarzeń w sierpniu 2026 r.

Dzień	Wydarzenie
W sierpniu przerwa w pracach	Przerwa wakacyjna w Parlamencie Europejskim i Radzie UE Pierwsze posiedzenie plenarne Parlamentu Europejskiego w Strasburgu jest zaplanowane na wrzesień
W sierpniu	Terminy aukcji uprawnień EUA w UE: EEX: 5 sierpnia 2026 r. (środa) – krajowa aukcja polskich uprawnień – 1,380 mln EUA i 18 sierpnia 2026 r. – 1,381 mln EUA (start 9:00-11:00): EEX: od 3 do 27 sierpnia 2026 r. (poniedziałek, wtorek i czwartek) – unijna aukcja uprawnień EUA (+EFTA): 2 246 500 mln EUA/na aukcję oraz 31.08.2026 r. – 2 296 500 EUA/aukcję; EEX: od 7 do 28 sierpnia 2026 r. – 1 mln EUA/aukcję (piątek - krajowa aukcja niemiecka).

Źródło: Opracowanie własne KOBIZE na podstawie EEX, PE, Rady UE.

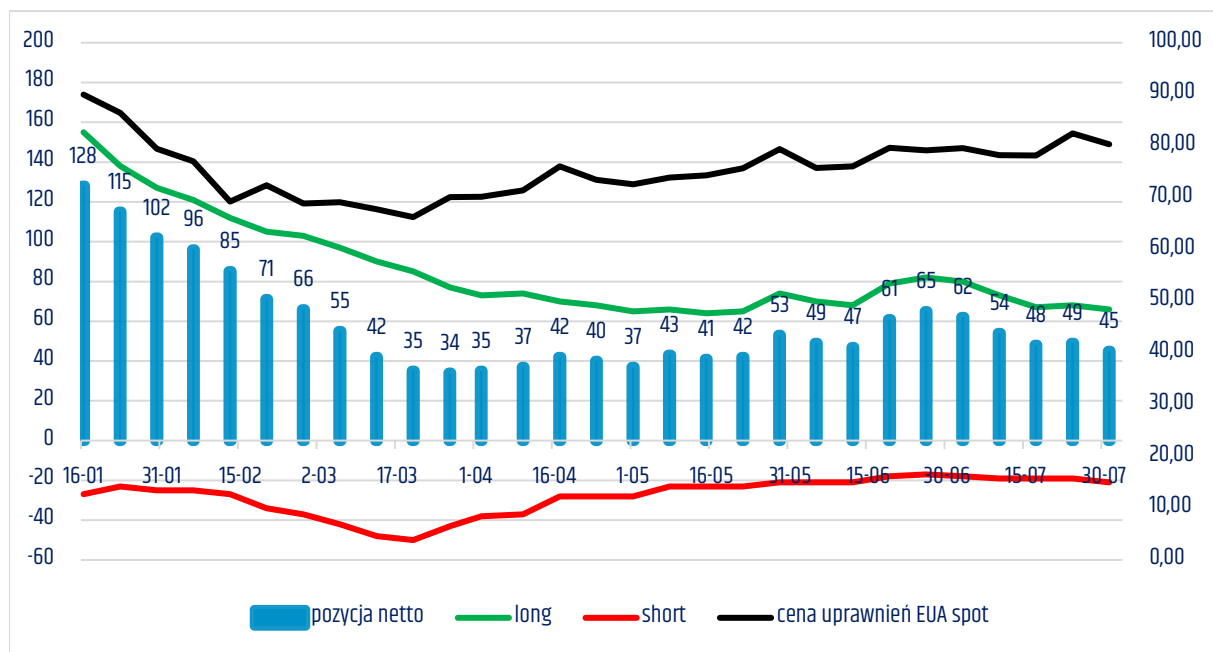
⁵⁰ Państwa, które złożyły plany to: Belgia (Region Waloński), Bułgaria, Dania, Niemcy, Hiszpania, Francja, Chorwacja, Cypr, Litwa, Niderlandy, Austria, Portugalia, Rumunia, Słowenia, Finlandia, Szwecja.

Wykres 5. Średnie arytmetyczne ceny uprawnień EUA z rynku spot [w EUR] w latach 2013-2026

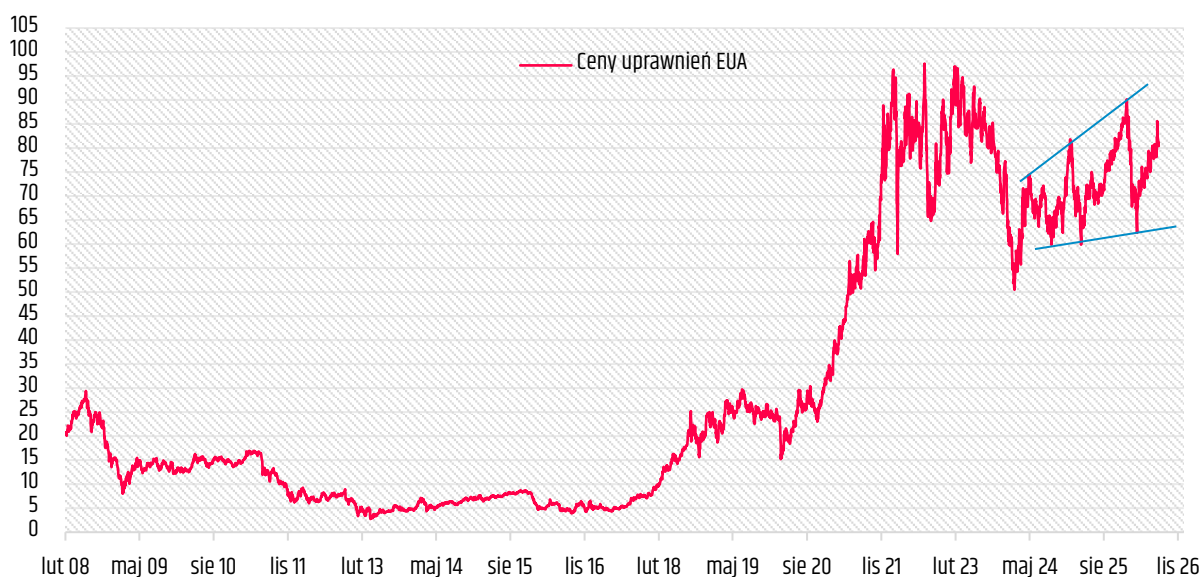
Źródło: Opracowanie własne KOBIZE na podstawie danych o cenach z giełdy Bluenext (od 26 lutego 2008 do 11 czerwca 2008 r.), rynku OTC (do dnia 10 czerwca 2009 r.) i giełdy ICE/ECX, Bluenext, EEX, Nordpool (od 11 czerwca 2009 r. do końca grudnia 2012 r.) oraz na podstawie danych giełdy ICE, EEX (poczynając od 1 stycznia 2013 r.)

Wykres 6. Wielkość pozycji (w mln uprawnień) zajmowanych przez Instytucje finansowe na rynku futures wraz z odpowiadającymi im cenami uprawnień na rynku spot w okresie od stycznia 2026 r.

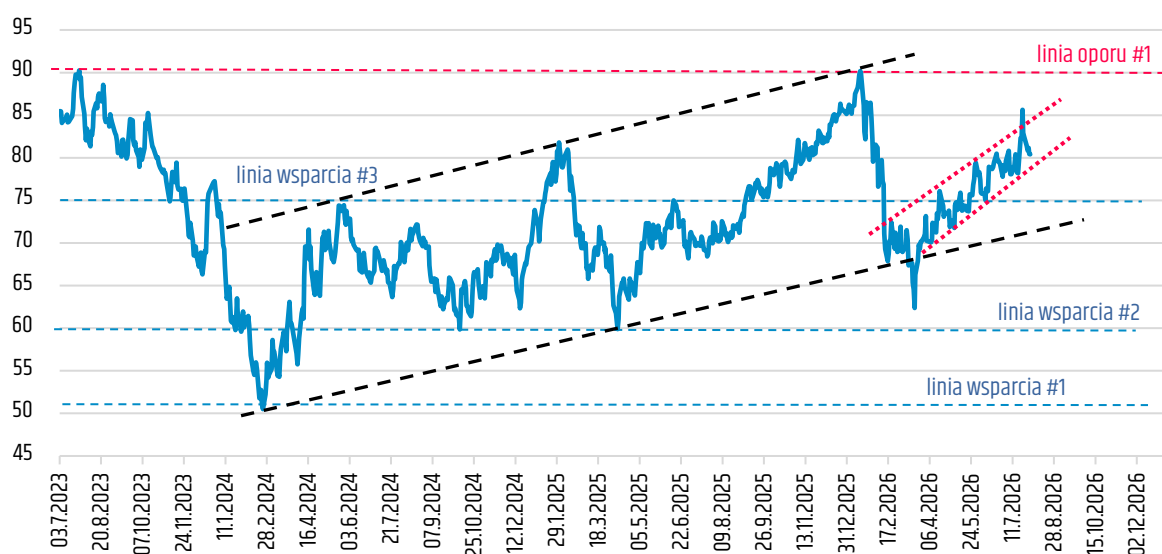

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych ICE/EEX oraz COT

Wykres 7. Dienne ceny zamknięcia transakcji uprawnieniami EUA na rynku spot w latach 2008-2026 [w EUR]

Wykres 8. Dienne ceny zamknięcia transakcji uprawnieniami EUA na rynku spot w latach 2023-2026 z wyznaczonymi liniami oporu i wsparcia [w EUR]

Źródło: Opracowanie własne KOBiZE na podstawie danych o cenach z giełdy Bluenext (od 26 lutego 2008 do 11 czerwca 2008 r.), rynku OTC (do dnia 10 czerwca 2009 r.) i giełdy ICE/ECX, Bluenext, EEX, Nordpool (od 11 czerwca 2009 r. do końca grudnia 2012 r.) oraz na podstawie danych giełdy ICE/ECX, EEX (poczynając od 1 stycznia 2013 r.).

Celem zobrazowania sytuacji na rynku EU ETS, a także zmienności ceny uprawnień do emisji, w Raporcie z rynku CO₂ zamieszczono wykresy przedstawiające główne trendy cenowe. Wykres 7 prezentuje dane za okres od lutego 2008 r. do lipca 2026 r., natomiast wykres 8 przedstawia zakres zmienności cenowej od lipca 2023 r. do lipca 2026 r.

Autorzy:

Sebastian Lizak, Robert Jeszke, Aneta Tylka, Marta Roslaniec, Izabela Zborowska, Joanna Żabicka, Anna Serzysko,
Michał Lewarski, Izabela Lewarska, Igor Tatarewicz, Monika Sekuła, Aleksander Głasek

Niniejszy dokument może być używany, kopiowany i rozpowszechniany, w całości lub w części, wyłącznie w celach niekomercyjnych i z zachowaniem praw autorskich, w szczególności ze wskazaniem źródła ich pochodzenia.

Działalność KOBiZE jest finansowana ze środków
Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej

Kontakt:

Zespół Strategii, Analiz i Aukcji

Krajowy Ośrodek Bilansowania
i Zarządzania Emisjami

Instytut Ochrony Środowiska -
Państwowy Instytut Badawczy

ul. Słowicza 32

02-170 Warszawa

e-mail: raportCO2@kobize.pl

W celu otrzymywania bezpośrednio numerów „Raportu z rynku CO₂” zachęcamy Państwa
do zapisywania się do naszego newslettera:

NEWSLETTER